

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistic and Translation Department

Translation project: *The Silversmith* by LJ Claren

Перекладацький проєкт: переклад книги Л. Дж. Кларен “The Silversmith”

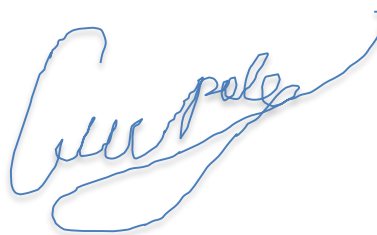
BA paper

Stupnytska Mariia
PERb12240d

Research supervisor:
Ihor Riazanov,
Ph.D.

Цим підписом засвідчую, що подані на захист рукопис та електронний документ є ідентичні.

31.05.2026

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Ihor Riazanov', is written over a light blue horizontal line.

Kyiv 2026

Contents

Introduction	5
Chapter 1. Translation of <i>The Silversmith</i>	6
Chapter 2. Rendering metaphors in Ukrainian translation of <i>The Silversmith</i> by LJ Claren	37
2.1. The definition of metaphor and its types	37
2.2. The overview of techniques for rendering metaphors	38
2.3. Issues appearing in the process of metaphor translation	40
2.4. Defining metaphor types in the literary text <i>The Silversmith</i> by LJ Claren	41
2.5. Distinguishing techniques applied in the translation of the literary text <i>The Silversmith</i> by LJ Claren.....	42
Conclusions	48
List of references	49
Appendices.....	51

Abstract

The first chapter presents the translation of a selected part of the novel *The Silversmith*. The theoretical section of the second chapter provides an overview of the principal types of conceptual metaphors, namely structural, orientational, and ontological metaphors, and outlines the classification of translation techniques applied in the study. In addition, it examines the major challenges that arise in the process of translating metaphorical expressions. The practical part is based on the analysis of metaphor translation in the chosen part of the novel and the techniques employed for rendering metaphorical imagery in the target language. The classification includes such strategies as adaptation, amplification, reduction, borrowing, calque, compensation, description, discursive creation, established equivalent, generalization, linguistic compression/amplification, literal translation, modulation, particularization, substitution, transposition, variation. The analysis of these strategies makes it possible to identify the most effective techniques for translating metaphors.

Key words: metaphor, translation strategies, *The Silversmith*, metaphor types

Анотація

У першому розділі представлено переклад обраної частини роману “The Silversmith”. У теоретичній частині другого розділу наведено огляд основних типів концептуальних метафор, а саме структурних, орієнтаційних та онтологічних метафор, а також описано класифікацію перекладацьких прийомів, що застосовуються в роботі. Крім того, у ній розглядаються основні проблеми, що виникають у процесі перекладу метафоричних виразів. Практична частина базується на аналізі перекладу метафор у обраній частині роману та прийомів, що використовуються для відтворення метафоричних образів у мові цільового тексту. Класифікація включає такі стратегії, як адаптація, посилення, скорочення, запозичення, калька, компенсація, опис, дискурсивне творення, усталений еквівалент, узагальнення, лінгвістичне стиснення/посилення, дослівний переклад, модуляція, конкретизація, заміна, транспозиція, варіація. Аналіз цих стратегій дає змогу визначити найефективніші техніки перекладу метафор.

Ключові слова: метафора, стратегії перекладу, “The Silversmith”, типи метафор

Introduction

In the modern context of cultural exchange and the growing demand for access to literature in foreign languages, the translation of literary works plays an important role in expanding the readership and improving cross-cultural communication. Literary translation enables texts of diverse genres and themes to reach new audiences, thereby contributing to the dissemination of cultural values and artistic expression. The relevance of this study lies in the necessity to ensure both accessibility and adequate interpretation of literary texts in target language. Particular attention is paid to the preservation of metaphorical expressions, which constitute an essential component of the expressive and aesthetic fabric of a literary work and significantly influence its stylistic impact.

The problem of metaphor and its translation has been extensively examined by both Ukrainian and foreign scholars. Among Ukrainian researchers are Milova O., Morozova M. V., and Radetska S., who have studied ways to translate metaphors effectively and their functions; Liashkova I. and Ostapenko S., who have analyzed difficulties arising in metaphor translation; and Skrylnyk S. V. and Sydorenko Y., who have investigated the processes and specific features of metaphorization, among others. Foreign scholars such as Alghbbaan M. and Ariansyah A. have studied cultural aspects of metaphor translation; Baker M. and Kövecses Z. have examined metaphor as a cognitive and communicative phenomenon; while Fuyuan Lei, Ciocioi V., Jankowiak K. & Lehka-Paul O., Ma G., Maalej Z., Mokhtar O., Molina L. & Hurtado Albir A., Nguyen Ngoc Vu, Prajoko, D. and Sayf M., among others, have contributed significantly to the study of metaphor translation from cognitive, cultural, and stylistic perspectives.

The object of the research is metaphor in literary text *The Silversmith* by LJ Claren and its translation.

The subject of the research is the translation techniques used in the process of rendering metaphors into the target language.

The aim of the research is to analyse the peculiarities of metaphor translation in a literary text. To achieve this aim, the following **tasks** have been set:

- to translate the literary text *The Silversmith* by LJ Claren;
- to identify types of metaphors;
- to determine the main difficulties arising in the process of metaphor translation;
- to analyze the classifications of translation techniques used for rendering metaphors;
- to establish types of metaphors found in the text and explain techniques used for their rendering in the translation of the literary text *The Silversmith* by LJ Claren.

The research material includes the selected part of the literary text *The Silversmith* by LJ Claren, with a total volume of 56670 characters with spaces, as well as its translation with a total volume of 54326 characters with spaces.

The research paper consists of an abstract, introduction, two chapters, conclusions, a list of references and appendices.

Chapter 1. Translation of *The Silversmith*

Two more steps. Two more villagers in front of me. Once they were done, it was my turn to barter with what I had, which wasn't much.

At this point, it was that or starve.

I focused on breathing despite the ache of hunger blurring my vision. The cloud of mist that escaped my lips with every breath trembled along with the rest of my body. Through the fog, people hustled down the gravel road beneath ominous gray skies and a growingly vicious flurry of snow.

The tips of my fingers—even in my wool gloves—threatened to lose feeling. I gulped. It was already early afternoon and wouldn't get any warmer than it was right now. Warrich in early winter was frigid enough to kill if one wasn't careful.

The northernmost region of Nyrida, it welcomed only the boldest travelers willing to brave the bitter wilderness and, given the chance, spared not a single one of them. Still, hardly anyone ventured this far north. Or so I'd been told. The towns were small and sparse—it had taken me four hours to walk here—and there couldn't have been more than a few hundred people packed amongst each other for warmth.

“Next!” The person behind me in line shoved me forward.

Gasping, I caught myself. A miracle, given how my knees ached from overuse and exhaustion. And I still had to survive the walk home after this. Removing my stiff fingers from my pockets, I presented the stall owner with two small gold coins and cleared my throat.

“Bread, please. Whatever kind you have.”

The man was middle-aged with a crooked nose and chestnut hair speckled with gray. He stared down at my offering and scoffed.

“Bread is three coins.”

My stomach plummeted.

“Please.” Panic gripped my pulse and dragged it faster than my small body could handle. “This is

Ще два кроки. Ще двоє селян попереду. Коли вони закінчать, настане моя черга торгувати тим, що маю, а мала я майже нічого.

Вибір був невеликий, або так або голодувати.

Я зосередилась на диханні, попри те, що голод затуманював мій зір. Із кожним подихом з моїх вуст виривався клубок пари - тремтливий, як і моє тіло. Крізь туман я бачила, як люди квапливо спускаються гравійною дорогою під зловісним сірим небом і дедалі сильнішим снігопадом.

Кінчики пальців - навіть у вовняних рукавицях - майже втратили чутливість. Я ковтнула. Було вже пообіді й тепліше сьогодні не стане. Рання зима у Воррічі смертельна для необачних.

Найпівнічніший край Ніриди вітав лише найсміливіших мандрівників, які наважилися кинути виклик суворій природі, і, якщо міг, не милував нікого. Проте, майже ніхто не наважувався йти так далеко на північ. Принаймні, так мені казали. Містечка тут дрібні й рідкісні - мені довелося йти сюди чотири години, і в усьому поселенні, певно, було лише кілька сотень людей, що тулилися одне до одного, щоб зігрітися.

- Наступний! - хтось позаду штовхнув мене.

Я зойкнула й ледь втрималася на ногах - диво, зважаючи на те, як нили мої коліна від перевтоми. А попереду ще був шлях додому.

Я витягнула заляклі пальці з кишень і простягла власнику лавки дві золоті монети, прокашлявшись сказала:

- Хліб, будь ласка. Будь-який.

Чоловік був середнього віку, з горбатим носом та каштановим волоссям, поцяткованим сивиною. Він поглянув на мою руку й зневажливо посміхнувся.

- Хліб коштує три золотих.

Мій живіт скрутило.

- Прошу, - паніка змушувала серце гулко битися в грудях, значно швидше, ніж моє маленьке тіло могло витримати. - Це все що у мене є.

all I have. There has to be something. I'll—I'll come back. I'll work for it.” The stall owner looked up at me and narrowed his eyes, a licentious gaze lingering on my face, lips, and a small bit of exposed neck. An eerie smile tilted his mouth.

“On second thought, I might consider other forms of payment.”

“What... other forms?”

My throat went dry, but while my nerves burned in my chest, my stomach protested hunger in equal strength, so I waited. If other forms of payment were so commonplace to request in the middle of the village market, it couldn't be so terrible.

He smirked and scanned me from head to toe. I wasn't dressed in anything fancy—a gray linen shirt, my thickest undergarments, and pants, bundled up in all the layers I could find. My well-worn boots were laced tight and my green shawl was thick but tattered.

Unease churned my empty stomach when he leaned forward so no one else could hear and uttered,

“You'll have to use those pretty pink lips of yours.”

I took a step back and tightened my shawl around my shivering body. My mother hadn't taught me much, but she'd told me how men could use women's bodies for pleasure in more than just the natural way.

“N-no,” I stuttered, gut-wrenched that I was desperate enough to even hesitate.

But I was nearly out of food. I had a week left, maybe less. I'd have no choice but to butcher our last two hens, Daisy and Penny, and I'd never... killed before. Within the last few weeks, they'd become less reliable in producing eggs, resigning me to eat vegetable broth that we'd stored the previous summer. And after they were gone...

I gulped and surveyed the small marketplace for another booth selling something I might possibly afford. My mother would have known what to do. But it had been three months since she left me alone in northern Warrich without much of an explanation. Three months, and today was the first time I'd mustered up enough courage to visit the closest town, which was no less

Має ж бути щось дешевше Я обіцяю, я..я принесу ще. Я зароблю.

Власник крамниці поглянув на мене і його очі недобре зіщулились. Він хтиво оглянув моє обличчя, губи, привідкриту шию і моторошна посмішка скривила його губи.

- Хоча... я готовий розглянути інші способи оплати.

- Які... інші способи?

В горлі пересохло від нервів, але голод змусив мене чекати відповідь. Якщо посеред сільської ярмарки так звично просять іншу форму оплати, то, напевно, не така вона вже й страшна.

Він посміхнувся і зміряв мене поглядом з голови до п'ят. Нічого пишного на мені не було - сіра лляна сорочка, найтовстіша білизна й штани, закутана в усі можливі шари одягу, які могла знайти. Туго зашнуровані зношені чоботи та обшарпана, але все ще тепла зелена шаль.

Тривога скрутила мій шлунок, коли чоловік нахилився до мене так, щоб інші не почули його слова:

- Треба буде скористатися своїми гарненькими рожевими губками.

Я відсахнулася та сильніше замоталась в шаль. Мати навчила мене небагато, але вона казала, що чоловіки можуть використовувати жіночі тіла для задоволення не тільки природнім шляхом.

- Н-ні, - видихнула я, вражена тим, що була настільки відчайдушною, щоб бодай вагатися.

Але в мене майже не було їжі. Приблизно на тиждень, а то й менше. Доведеться зарубати дві останніх курки - Дейзі й Пенні, а я ніколи раніше не вбивала... Останні кілька тижнів вони майже не несли яєць, тож доводилося харчуватися овочевим бульйоном, який ми заготували ще минулого літа. А коли й вони зникнуть...

Я глитнула й озирнулася в пошуках іншого прилавку, де могла б дозволити собі хоч щось.

Мама б знайшла вихід. Але пройшло вже три місяці, як вона покинула мене на півночі Ворріча, без жодних пояснень.

Три місяці, як я нарешті набралась сміливості піти до найближчого містечка, що

than a four-hour walk from my family's home. I wondered about her with less concern than I should have. The thought of her freezing to death, lost in the wilderness, should have wrecked me. I should have longed to see her again, but I didn't feel that pull, not from my heart.

No, the ache of hunger was stronger. Guilt twisted my stomach. At this point, I only craved the food and drink she'd know how to provide.

Still, shreds of hope that my mother would return, though thinly flayed, carried me through each day. If only to aid in my survival. Her return felt unlikely—she had chosen to leave me—but I still hoped she would return to the home she'd known and loved for so long.

Even if her daughter's welfare wasn't enough to motivate her.

A vibrant red cloth snapped in the brutal wind, just a few stalls down the rocky path. My breath vanished. Icy sweat beaded at the nape of my neck. Disoriented, I centered my feet on the gravel and tried not to sway. I looked down, expecting to find myself sitting up, ramrod straight in bed. That was where I dreamt of red the most.

I was nauseatingly familiar with the shock of waking up in a cold sweat, and it was always the same bloody, inescapable nightmare that brought me there.

Only now, I wasn't asleep. I was brutally awake and freezing. So, it seemed I wasn't free of the nightmares while conscious, either. I blinked once, twice, swallowing down the urge to scream the way I had that day. But I refrained and forced the tears to clear my vision and dispose of the memory. So much red.

But it was hard to rid myself of all-consuming memories when I had little else to fill the space.

Eighteen months ago, I had woken up without memory of my first seventeen and a half years of life. I'd suffered a fall and struck my head in the cellar, and since then felt like a blank piece of parchment waiting for someone else's story. Unfortunately for me, blood was the brightest stain on that parchment. That recurring nightmare was not just a nightmare, but one of the few memories I kept against my will. A horror I would never

було не менше, як у чотирьох годинах від нашого дому.

На диво, я не сильно турбувалась про її зникнення. Думка про неї, що замерзла десь в нетрях, мала б жахати мене. Я мала б тужити за нею, та не відчувала цього поклику - не серцем.

Ні, біль від голоду був сильнішим. Провина скрутила мені шлунок. Я прагнула лише того харчу й питва, які вона могла дати.

Хоча, надія на її повернення, що жевріла в моєму серці, підтримувала мене щодня. Допомогала мені вижити. Навряд чи мати повернеться - вона обрала піти, але я всеодно сподівалася, що вона прийде до дому, який знала та любила так довго.

Навіть якщо благополуччя її доньки не було достатньою мотивацією для неї.

Яскрава червона тканина тріпотіла від вітру, всього в кількох кіосках від кам'янистої дороги. В мене перехопило подих. Крижаний піт виступив на потилиці. Я втиснула ноги в гравій, щоб не впасти. Поглянула вниз, ніби очікувала побачити себе на ліжку вдома. Саме там мені найчастіше снівся червоний.

Мені було до нудоти знайоме відчуття шоку від пробудження в холодному поту, і це завжди був той самий кривавий, неминучий кошмар, який приводив мене туди.

Але зараз я не спала. Я була у повній свідомості і мерзла. Тож, здавалось, кошмар не покидав мене навіть наяву. Я кліпнула раз, другий, проковтнувши бажання закричати, як в той день. Проте я стрималась, змахнула сльози, що затуманювали зір й викинула спогад з голови. Все в ньому було червоне.

Але було важко було позбутися цих всепоглинаючих спогадів, коли не було нічого іншого, чим заповнити порожнечу.

Вісімнадцять місяців тому, я прокинулась без спогадів про все своє життя до сімнадцяти з половиною років. Я впала й ударилася головою у льосі, й відтоді почувалася порожньою книгою, яка чекає чужої історії. На жаль, кров була найяскравішою плямою на цій книжці. Той повторюваний кошмар був не просто кошмаром - це був один з небагатьох спогадів, які я зберігала всупереч своїй волі. Жах, який я ніколи не забуду, як би не намагалась.

forget, no matter how hard I tried.

Every time I remembered, I felt the scrape of the wail that tore from my throat when I'd found the dead bodies of my father and five-year-old brother, Phillip and Oliver Gold. I'd only seen the aftermath. Nine months after waking without memories, I found them in my parents' bed: eyes closed, asleep, with no signs of fear in their peaceful expressions. No worried creases had distorted their features. No bruises on their bodies. No signs of struggle. Either it had been so quick they were both dead before they knew what was happening, or they'd been staged that way for me to find.

The cuts across their neck had been deep and precise. Left for me, looking eerily peaceful. A merciful execution.

And on each of their torsos, an X had been carved through their shirts. A mark, or a target, maybe. For what, I didn't know.

"Move!"

A body much bigger than my own slammed into my back, thrusting me forward and back to the present. Sharp rocks bit through the cloth of my pants and bare skin of my palms as my hands and knees took the brunt of the fall. I'd been too stuck in my own head to see the assailant. Not that it mattered. They were already gone down the rocky path, and I didn't have an ounce of strength or skill to defend myself.

I got up, not without a few more brutal shoves and glares from multiple passersby. After a look around the market, I resigned myself to returning home. Signs noted the price of goods at each stall. There was nothing worth less than three or four coins, and not a single stall owner looked any more gracious than the one requesting other forms of payment.

If I made it home before dark, at least I wouldn't die today. I shuddered. Die today or a few weeks from now—what a choice the gods had given me. If only they would humble themselves and use their magic to aid the hungry and insignificant.

The return trip took me five hours instead of four. I took a step every second and counted each one. When I lost count, I started over, and over again, the

Щоразу, коли я згадувала його, я відчувала, як у горлі піднімається крик, що розривав моє горло, коли я знайшла тіла свого батька та п'ятирічного брата, Філіпа й Олівера Голдів. Обом було п'ять років. Я побачила лише те, що було після. Через 9 місяців після того, як я проснулась без пам'яті, я знайшла їх у батьківському ліжку, вони наче спали - закриті очі, спокійний вираз обличчя. Жодних ознак переляку. Жодних синців чи слідів боротьби. Або все сталося так швидко, що вони навіть не збагнули нічого, або ж їх навмисно так поклали, щоб я їх знайшла.

Порізи на шиях були глибокі й точні. Їх залишили, щоб я побачила - це була милосердна страта.

А на їхніх тілах, крізь сорочки був вирізаний знак X. Мітка, чи ціль. Для чого я не знала.

- Рухайся! - хтось, значно більший за мене, штовхнув мене у спину, повертаючи до реальності.

Гостре каміння кусало коліна через тканину штанів і голу шкіру на долонях, коли вони прийняли на себе основний удар від падіння. Я була надто занурена у свої думки, аби помітити нападника. Та це й не мало значення. Вони вже зeszли вниз по стежці, а я не мала ні краплі сил, чи вміння, щоб захищатися.

Поки я підводилась, мене встигли штовхнути й обдарувати гнівними поглядами ще декілька разів. Ще раз оглянувши ринок, я змирилась з тим, що треба повертатись додому. На кожному прилавку висіли цінники. Там не було нічого дешевше трьох-чотирьох монет і жоден з продавців не виглядав люб'язнішим за того, що просив іншу форму оплати. Якщо повернуся додому до настання темряви - виживу. Я здригнулась. Померти сьогодні або через декілька тижнів - ось який вибір дали мені боги.

Якби ж то вони змилювались й використали свої сили, щоб допомогти бідним й знедоленим.

На дорогу назад в мене пішло п'ять годин, замість чотирьох. Я робила крок щосекунди й рахувала. Коли збивалася, то починала спочатку, знову і знову.

repetitive drudge a mental counterpart to my dragging legs. Counting steps was all I could do to distract myself from the sharp, gnawing aches in my feet, calves, hips. The blisters that split the skin of my ankles.

Everything hurt, and it took every bit of willpower to pretend I hadn't brought the exhaustion and agony upon myself in vain.

Finally, the well-weathered stone chimney of the house I knew poked out above the leafless trees. I pressed forward, each inhale of frigid air a challenge.

Before going inside, I trudged out to the barn to check on the hens. Opening the faded umber door required the full weight of my hungry, trembling frame.

Penny greeted me with a string of hungry clucks.

"I know, girl," I sniffled, grabbing the dwindling bucket of food pellets and scattering a half-handful across the floor.

Rationing was crucial to keeping the chickens alive, just as it was for me.

"Come here." I lifted a reluctant Daisy, then Penny, from their nests, set them on the cold floor of the barn, bit my lip, and swallowed my remorse as they devoured their food.

"I'm sorry. I'm hungry too."

With a heavy sigh, I stepped outside the barn and back toward the house, pausing only to tighten the tattered green shawl around my neck when the wind displaced it.

Dried leaves crunched beneath my feet as I moved. In early winter, the branches formed a dry, cross-hatched landscape fading into the endless distance. The dense thicket of dead debris created a bed on the forest floor, a haven for any small creatures seeking shelter from the cold. Despite my loneliness—how I sometimes craved anything but painful quiet—I felt there was a strange, silent beauty in such a desolate place.

Twigs crunched to my left. I turned and watched a white-tailed deer dash into the woods, startled by its own sound. I wondered what it was to have the bravery to truly run free. Wondered if I would ever find that. If I would

Цей монотонний ритм допомагав рахувати кроки моїх кволих ніг. Відволікав від гострого, ниючого болю в ступнях, литках та стегнах. Від болючих мозолів на п'ятах.

Боліло все, й треба було зібрати всю волю в кулак, аби вдавати, що я не дарма прирекла себе на втому й муку.

Нарешті, над безлистими деревами вигулькнув знайомий кам'яний димар старого дому. Я підштовхнула себе вперед, кожен вдих крижаного повітря давався важко.

Перед тим як зайти всередину, я завернула до сараю перевірити курей. Мені довелося зібрати всі сили, що залишились в моєму голодному, слабкому тілі, щоб відкрити вицвілі дверцята.

Пенні зустріла мене низкою голодних кудкудакань.

- Знаю, дівчинко, - прохрипіла я, беручи напівпорожнє відро з кормом і розсипаючи півжмені на підлозі. Розраховувати корм було так само важливо для їхнього виживання, як і для мого.

- Ідіть сюди.

Я підняла Дейзі, потім Пенні з їхніх гнізд й поставила на холодну підлогу сараю. Прикусивши губу, проковтнула свою жалюгідність й дивилась як вони жадібно кліють їжу.

- Вибачте. Я теж голодна.

Важко зітхнувши, я вийшла з сараю й пішла до будинку, зупиняючись лише, щоб міцніше закутатись в стару зелену шаль.

Сухе листя шаруділо під ногами. На початку зими гілки створювали сухий, перехрещений пейзаж, що поступово розчинявся в нескінченній даліні. Мертве гілля щільною ковдрою лежало на землі, утворюючи прихисток для дрібної живності, яка шукала захисту від холоду. І попри самотність - як я іноді жадала чогось, крім вимученої тиші - була у цьому безлюдному місці якась дивна, особлива краса.

Зліва від мене хруснула гілка. Я обернулася й побачила, як білохвостий олень, сполоханий власним шумом, рвонув у ліс. Я замислилася, як це - мати сміливість бігти по-справжньому вільно. Чи зможу так я коли-небудь? Якби ж

even know where to begin.

A nasty wind swelled out of the trees and into the clearing. Uninterested in being bit by any more glassy shards of air, I picked up my pace.

Our home had been built by my parents before I was born. Though the knots in the wood had kept their mahogany spirals within the logs of pine, the exterior had worn throughout the years.

I sighed in relief upon reaching the front door and pushing it open.

Once indoors, I slid my stockinged feet from my leather boots and lit our wood-burning stove to heat some broth.

The cabin was insignificant on the inside. It was the only home I'd ever known, consisting of one large living area.

Space was limited to a sitting area crowded with a sofa and chairs next to a kitchenette with a small two-person table, a wood-burning stove, a small sink, and an insulated chest for preserving goods. Just off the main room was a bathroom and two small bedrooms. It wasn't much, but it had been enough for us. I stood near the hearth and stared at the worn leather sofa. Some nights, I had woken to find my mother asleep there, hair cascading behind her head. Her own chestnut pillow.

Groaning, I rubbed my eyes with the heels of my hands. Perhaps out of some guilt-driven desire to punish myself—and ruin one of the only fond memories I had of her—I recalled the last thing she'd said to me before leaving three months ago.

"I would give you up to have my boy back. I am done being your safe haven."

That made two of us. I would have switched places with him in a heartbeat. A heavy pull in my pocket drug a sullen scene through my memory. I wasn't sure why I kept it with me, that damned note. Perhaps not to forget the day I'd found it, as I'd forgotten so many other things. I remembered the grim luster of the overcast sky, the dread I'd felt when descending the moldy, rickety stairway into the small cellar beneath the house. Knees protesting against the gravel as I knelt behind three boxes of my little brother's things. Six months after my father and Ollie were murdered, I went into the cellar

я знала, як зробити перший крок.

З-поміж дерев на галявину налетів неприємний вітер. Не бажаючи більше бути покусаною крижаними частинками повітря, я пришвидшила крок.

Наш дім був побудований моїми батьками ще до мого народження.

Хоч усередині соснових колод збереглися багрові візерунки сучків, зовні дім мав зістарений вигляд.

Діставшись до вхідних дверей й відчинивши їх, я полегшено зітхнула.

Опинившись у будинку, я зняла шкіряні чоботи з ніг й розпалила дров'яну піч, щоб підігріти бульйон.

Всередині хатина була непримітною. Єдиний дім, який я знала, складався з однієї великої кімнати.

Тут поміщалося все: куточок із диваном і кількома кріслами поруч із крихітною кухонькою, столиком на двох, дров'яною пічкою, маленькою мийкою й утепленою скринькою для зберігання продуктів. Із головної кімнати був вихід до ванної та двох невеличких спалень. Небагато, та для нас вистачало.

Я стала біля вогнища й поглянула на старий шкіряний диван. Деколи ночами я прокидалася й бачила, як мати спить там, а її каштанове волосся м'якою хвилею спадає з голови, утворюючи своєрідну подушку.

Застогнавши, я потерла очі долонями. Мабуть, із якогось провинного бажання покарати себе - й зруйнувати одне з небагатьох теплих спогадів про неї - я згадала її останні слова, сказані мені перед відходом три місяці тому:

"Я віддала б тебе, аби повернути свого хлопчика. Я втомилася бути твоїм притулком".

У цьому я з нею погоджувалась. Я б помінялася з ним місцями без роздумів.

Важкість записки в кишені нагадувала про ту гірку мить. Я й сама не знала, чому досі ношу цей клятий клаптик паперу з собою. Може, щоб не забути день, коли знайшла її, так само як забула багато іншого. Я пам'ятала лише зловісний блиск похмурого неба, той жах, що охопив мене, коли я сходила запліснявілими хиткими сходами до малого льоху під хатою. Коліна пручалися гравію, коли я стала навколішки за трьома коробками з речами мого братика.

Через шість місяців після того, як батька й Оллі вбили, я спустилася по варення

to grab a jar of jam. When I turned to go, I noticed the corner of a small note with tattered edges peeking out between two of Ollie's old children's books. I saw his name scribbled in my mother's script and couldn't read it. Now, three months later, the same note was crumpled and torn in the corners, having lived in my pockets since the day I found it.

Swallowing down my nerves, I unfolded it. My punishment for being the Gold child still living was forcing myself to read that note each day.

S, Oliver has pneumonia. Ary has the same cold that caused it. Please send for help or come with provisions yourself. I need you.

- Elowen

Supplies had mysteriously arrived on our doorstep the week we'd both been sick. At the time, I hadn't thought much of it, but now I wondered if someone else—this S, perhaps—had sent those supplies.

I'd confronted my mother about the note. Her response had been short and cold. "You know what you need to know, and nothing more."

I scowled at the memory. Those hazel eyes had never been a maternal refuge, not for me. A protective, loving fire had burned in them for Oliver, but a chilly indifference took precedence when trained in my direction.

I blinked as if to shed tears that never fell for Elowen Gold. Outside the old, clouded window, the dreary sky relinquished its wrath with a blizzard. I shivered, seeking solace from the cold in a warm bath.

I entered the bathroom and stopped before the broken mirror hanging askew on the wall. From what I could remember, my pallid skin had once held color, but had gradually faded from lack of sanity and sunlight.

All that was left was the bright pink in my near-frostbitten cheeks from the nine—no, ten?—hours I'd spent in the frigid air. I had never hated my reflection, but it pierced me with sadness to see the exhausted red rims around my green eyes and the skeletal lines of my body. Where strong, healthy curves once arched and bowed through my chest, hips, and thighs,

до льоху. Коли обернулася й уже мала йти, помітила кутик маленької записки з обшарпаними краями, що визирав між двома дитячими книжками брата. Я помітила його ім'я, написане маминим почерком, і не змогла не прочитати.

А тепер, через три місяці, та сама записка була зіжмакана й надщерблена по кутах, проживши в моїх кишенях з того дня. Зібравшись з силами, я розгорнула її. Моєю карою за те, що я досі ходила по цій землі і була дитиною Голдів, було змушувати себе читати цю записку щодня.

"С, у Олівера пневмонія. Арі має ту ж застуду, що спричинила її. Будь ласка, пришли допомогу або приїдь сам із провізією.

Ти мені потрібен.

Еловін"

Того ж тижня біля наших дверей дивним чином з'явилося все необхідне. Тоді, я не надто задумувалась над цим, але зараз я гадала чи хтось інший - можливо, цей С - надіслав нам речі.

Я запитала матір про записку. Її відповідь була короткою і холодною.

- Ти знаєш рівно стільки, скільки маєш знати. І жодним словом більше.

Я скривилася від цього спогаду. В її карих очах ніколи не було материнської любові, не до мене. Спрямовані на Олівера вони палали люблячим вогнем, а на мене - холодною байдужістю.

Я кліпнула очима, наче намагаючись вичавити сльози, які ніколи не лились за Еловін Голд.

За старим, затуманеним вікном похмуре небо дало волю своєму гніву, здійнявши хуртовину. Я затремтіла, шукаючи порятунку від холоду в гарячій ванні. Увійшовши в ванну я зупинилася перед криво підвішеним зеркалом. В відображенні розбитого скла я побачила свою бліду шкіру, й пригадала, що колись вона мала колір. Але по мірі того, як згасав мій здоровий глузд та кількість сонячного проміння на вулиці обличчя втратило свою рум'яність.

Залишились лише рожеві, покусані холодом щоки після дев'яти - чи то десяти? - годин, що я провела на морозі. Я завжди приймала свою зовнішність, але те, що я бачила в зеркалі зараз, безсумнівно, розчаровувало. Червоні кола довкола виснажених зелених очей, кістляві лінії тіла. Там, де колись були міцні, здорові вигини грудей, стегон і ніг, тепер залишилася лише квота й пласка тінь. Але

now I was frail and flat. But my mother had assured me I would be wise to keep a thin stature. “Delicate and light, Ary. Anything more is unbecoming.”

My long, silvery-blond hair—tangled at the ends—was long past needing a trim. Loose strands escaped my braid and trailed down the sides of my face and onto my thin neck. A string of light freckles painted my upper cheeks and cascaded up and over the bridge of my nose, and my green eyes looked dull.

I watched my reflection as I let my fingers linger over the roughly two-inch-long scar directly over my heart. There was the faded, horizontally curved smile on my lower abdomen from some surgery I’d had when I was young—a growth that had to be removed, according to my mother. But the scar on my chest was the most prominent. I always called it my mystery scar, because neither my mother or I could remember where it came from. Or she remembered and neglected to tell me. It wasn’t the scars themselves that bothered me, but that I didn’t have the memories to show for them.

I might have found power in my scars had I recalled living through the pain. Our bathtub was molded with white stoneware. Beneath the large stone basin, my father had placed a small, contained firepit that could be easily lit and extinguished as needed. Most days, I let the fire burn longer than it should, but I looked forward to the burning heat. Hot enough to hurt, but not hot enough to peel the skin off my body.

It made me feel. Anchored me to the present and made breathing just a little easier.

I climbed into the wide basin and let the steaming water of the bath engulf me. Sweat prickled my forehead and my limbs burned like fire. I suffered through the heat until my heart began to race. The thrill of it tired me out, so I laid my head on the edge of the tub and let myself rest.

By the time I woke from a slumber, the candles in the window were out and bathwater licked my naked body with a sinister chill.

I dried off, dressed in my nightgown, and laid down in my floor bed of blankets facing the hearth.

мати завжди казала, що мені личить бути стрункою.

- Делікатною і легкою, Арі. Усе інше буде зайвим.

Моє довге, сріблясте волосся, сплутане на кінцях, давно потребувало стрижки. Пасма виривалися з коси й обрамляли моє обличчя, спадаючи на тонку шию. Ніжний розсип веснянок малювався верхом щік і мостився через ніс, а мої зелені очі здавалися тьмяними.

Я дивилася на своє відображення, проводячи пальцями по рубцю завдовжки два дюйми прямо над серцем. На нижній частині живота лишився блідий, вигнутий по горизонталі слід від давньої операції в дитинстві - тоді мені видаляли якусь пухлину, за словами матері. Та саме шрам на грудях був найвиразнішим. Я називала його “таємничим шрамом”, бо ні я, ні мати не пам’ятали, звідки він узявся. А може, вона пам’ятала, але мовчала.

Мене турбувала не сама присутність шрамів, а те, що в мене не було жодних спогадів про них.

Можливо, я б знайшла силу в своїх рубцях, якби згадала пережитий біль.

Кам’яну ванну подекуди вкривала цвіль. Під нею батько облаштував маленьке вогнище, яке легко було запалити й загасити. Зазвичай я залишала вогонь горіти довше, ніж слід, адже прагнула обпікаючого тепла. Гарячого настільки, щоб боліло, але не настільки, щоб обпалити шкіру.

Воно змушувало мене відчувати, повертало мене в реальність та робило дихання трішки легшим.

Я занурилася в широку купіль й дозволила гарячій воді обгорнути мене. На чолі виступив піт, а кінцівки горіли вогнем, але я витримувала жар, доки серце не починало шалено калатати. Це виснажувало, і я схилила голову на край ванни, дозволяючи собі відпочити.

Коли прокинулася, свічки на вікні вже згасли, а вода в купелі холодними язиками торкалася мого оголеного тіла.

Я обтерлася рушником, й накинувши нічну сорочку лягла в гніздо, вимощене з ковдр, обличчям до багаття.

Oliver and I had once shared a bedroom after he turned four, but since his death, I found it difficult to sleep in a half-empty bed. Every time I tried, my fingers grazed the spot where his little body once laid tucked up against me, safe and sound.

It was cold now. I tried to imagine him there, but my imagination would drift too far to find him, and instead of finding comfort, I found ghosts.

I stared as the fire danced over the fresh logs, then at the axe near the door. I was running out of firewood, too, and I wasn't sure my tired limbs were strong enough to chop some more.

Hours later, the wailing wind of the morning's dawn stirred me from another weak, pleading sleep. I felt the bags under my eyes sink deeper into my skull. Fighting my drudging pulse, I sat up on the floor and checked to see if my mother had returned. Unlikely, but... just in case.

As soon as I rose, a loud, abrasive knock on the front door startled my stiff, frozen limbs to life.

"Ary!"

My eyes shot wide and panic gripped my throat. I hadn't heard that sharp, raspy, indignant voice in over a year.

"Ary, you know who this is!"

I threw the covers off of my legs, pinched my thigh, and waited to see if I was hallucinating.

"I know you're in there! Don't pretend you can't hear me!"

"Impossible," I whispered, clumsily slipping my feet into my well-worn slippers. Toes were hard to move when numb and near-frozen. I pressed my ear to the front door and waited for her to speak again, if only to prove I hadn't fallen into fever dreams wilder than the one I sometimes felt I was already in.

"Open the damn door, Ary!"

I retreated from the door, startled.

"Let me in!" she shouted.

A tight ball of fury began to coil in the pit of my belly. Did she think she could come back like she never left? After... everything? Did she even

Коли Оліверу виповнилось чотири, ми спали разом, та після його смерті я більше не могла заснути в напівпорожньому ліжку. Щоразу мої руки нащупували місце, де раніше лежало його маленьке тіло, згорнуте клубочком поряд зі мною, в безпеці. Тепер там було холодно. Я намагалась уявляти його біля себе, але замість приємних спогадів щоразу поверталась до кошмару, що стався з ним.

Я дивилася, як вогонь танцює на свіжих полінах, тоді на сокиру біля дверей. Дров майже не залишилося, а мої виснажені руки навряд чи були здатні ще рубати.

Через кілька годин виючий вітер пробудив мене від чергового слабкого й тривожного сну. Я відчула, як мішки під очима провалюються глибше в череп. Борючись з шаленим стукотом серця, я підвелася й перевірила, чи не повернулася мати. Малоймовірно, але... раптом.

Як тільки я піднялася, гучний, різкий стукіт у двері змусив моє кволе, замерзле тіло ожити.

- Арі!

Мої очі розширилися, паніка стиснула горло. Я не чула цього різкого, хриплого голосу більше року.

- Арі, ти знаєш, хто це

Я відкинула ковдру та вщипнула себе за ногу, не вірячи, що це реальність.

- Я знаю ти там, не прикидайся, що не чуєш мене!

- Неймовірно, - прошепотіла я, незграбно вдягаючи поношені капці.

Замерзлі й німі пальці ледь рухались. Я притулилася вухом до дверей і завмерла в очікуванні, коли вона знову озветься, аби переконатися, що я не впала в марення, ще божевільніше ніж те, в якому, як мені здавалося, я вже жила.

- Відкрий кляті двері, Арі!

Я відсахнулася, налякана.

- Впусти мене! - крикнула вона.

Тугий вузол гніву скрутив мій порожній шлунок. Вона що думає, що може ось так от повернутися, ніби ніколи не покидала мене? Після всього, що сталося?

know they were dead? I rested my hand on the knob and froze, shivering from the frigid air snaking up my bare legs from beneath the door. The cold pricked my skin like a thousand daggers.

“Damn it, Ary! I deserve every ounce of your disgust and begrudging for leaving you, but it is cold as shit, I’m out of food and rum, and I am not afraid to break down this gods-damned door with a pickaxe—”

I yanked open the door and found myself staring into the angry, determined, beautiful face of Gemma Tremaine.

Chapter Two

Gemma had matured over the past year. Her mahogany skin was more worn from the sun, which made me think she had been in the south. The sun was scared to show its face too often this far north, especially with winter looming. I remembered her ebony curls, disheveled from the wind. Now, they were longer and pulled into a loose, messy bun with stray strands framing her high cheekbones and striking caramel eyes. She towered over me with long legs. Dirt blemished her otherwise bright and alert face, and she bore a crossbow on her back. A few weeks before my father and Ollie’s deaths, Gemma had left us to seek new “living arrangements.”

She was a filthy-mouthed, relentless force of a woman that my parents had welcomed into our home. I only remembered a few months with her, but it had been enough time to form an attachment even stronger than any I’d formed with either of my parents. Gemma was four years my senior at twenty-two, and the only friend I’d ever known. She’d shown me the kind of bold fire a woman could brandish with her tongue.

Helped me teach Oliver how to read and write, how to practice arithmetic—all things my brain somehow recalled how to do.

Gemma had told me stories of our world in great detail. Every story she told felt like a myth, if only because our history was something my parents never spoke about.

Вона взагалі знає, що вони мертві? Я поклала руку на ручку, мої ноги обдало холодним вітром з-під низу дверей. Колючі мурашки пробігли по шкірі.

- Прокляття, Арі! - пролунало з-за дверей. - Я заслуговую на кожен краплину твого презирства і злості за те, що покинула тебе, але тут до біса холодно, їжа закінчилась, ром теж, і якщо треба, я виб’ю ці кляті двері киркою!

Я різко розчахнула двері і завмерла, втупившись у знайоме, гнівне, вперте й до болю красиве обличчя Джемми Тремейн.

Частина друга

Джемма подорослішала за ці роки. Її шкіра кольору червоного дерева потемніла від сонця - мабуть, вона побувала на півдні. Сонце рідко вшановувало своє присутністю північні землі, особливо коли зима вже стояла на порозі.

Я пам’ятала її чорні кучері, розпатлані вітром. Тепер вони були зібрані в вільний пучок, а прямі прядки обрамляли її високі вилиці та виразні карамельні очі. Вона була вищою за мене, з гарними довгими ногами. Її жваве та уважне обличчя було вкрито брудом, а за спиною виднівся лук.

За кілька тижнів до смерті батька та Оллі, Джемма відправилась на пошуки “кращого життя.”

Вона була нестримна, різка на слово жінка, яку прийняли наші батьки. Я пам’ятала лише кілька місяців, проведених разом, але цього вистачило, щоб прив’язатись до неї більше, ніж до власних батьків.

Джеммі було двадцять два роки, на чотири більше, ніж мені, а ще вона була єдиною подругою, яку я коли-небудь мала. Саме вона показала мені, якою лихою та сильною може бути жінка, використовуючи лише свій язик.

Допомагала мені вчити Олівера читати та писати, практикувати арифметику - те, що я, на диво, пам’ятала.

А ще розповідала історії про наш світ - такі яскраві, що здавалися міфами, можливо, через те, що батьки ніколи не ділилися минулим.

“There you are!” She reached inside to use her foot as a doorstep before I could close it on her.

I wasn’t going to close her out. I didn’t plan on allowing her in right away, either. She would have to earn it.

I was still processing her standing on my doorstep when she tried to step over the threshold. To her annoyance, I didn’t budge.

“You’ve got to be shitting me, Ary. I’ll only say it one more time. Let me in.”

“No.”

“No?” she repeated, eyes wide and disbelieving.

“No,” I said, but Gemma shifted forward to lean more of her weight against the door. “I said no. You can’t come in.”

“Ary—”

“What do you want?” I demanded.

She grumbled something unintelligible and with just enough force to thwart my balance, shoved past me into the house.

“You’ve become such a gracious host.” She wiped her boots on the bare floor.

Irritation burned in my throat. I had just scrubbed that floor the day before in my desperate need to control... something.

“Thanks for the warm welcome. ‘What do you want?’” she repeated, scoffing as she moved toward my father’s dusty old liquor cabinet. “You don’t seem to be overwhelmed with options here, do you?”

“I could say the same for you.”

Her body was curved, defined, and strong, but I could tell she was tired. She tried and failed to hide the bags under her eyes with a smirk. It was clear she hadn’t bathed in days. She smelled a little, honestly.

“I won’t deny it.” She opened and closed the insulated chest and a few cabinets. “I haven’t had a drink since I stopped in Albertha, and that was two days ago. You can imagine I’m parched.”

- А ось і ти! - вона поставила ногу в дверний проріз, щоб я не закрила двері в неї перед носом.

Я не збиралася цього робити, як і впускати її одразу. Вона мала заслужити на це.

Я ще намагалася осягнути, все, що щойно сталося, коли Джемма спробувала переступити поріг. На її роздратування, я не зрушила з місця.

- Ти з мене знущаєшся, Арі. Кажу востаннє - впусти мене.

- Ні.

- Ні? - її очі округлилися в невірі.

- Ні. - повторила я.

Вона ще більше навалилась на двері, намагаючись протиснутись.

- Я вже сказала. Ти не можеш зайти.

- Але, Арі...

- Що тобі треба? - випалила я.

Вона буркнула щось нерозбірливе, а потім, використавши мить моєї розгубленості, проштовхнулася повз мене й увірвалася до будинку.

- Та ти сама гостинність. - буркнула вона, витираючи черевики об підлогу.

Від роздратування в горлі запекло. Я тільки вчора помила підлогу. Так я відчувала, що маю контроль хоч над чимось.

- Дякую за такий теплий прийом. А, ти питала, що я хочу? - сказала вона прямуючи до батькової старої шафи з пляшками. - Судячи з усього, у тебе тут не надто широкий вибір.

- Те ж саме можу сказати і про тебе.

Її тіло було гнучким та сильним, але втома видавала себе в кожному русі. Вона намагалася приховати темні мішки під очима за самовпевненою посмішкою, та безуспішно. Було очевидно, що вона не милася кілька днів. Чесно кажучи, від неї трохи пахло.

- Не буду це заперечувати, - вона заглянула у ізольований ящик та кілька шафок. - Я не пила з того часу, як зупинилася у Альбертсі, два дні тому. Можеш уявити, як сильно мене мучить спрага.

I picked up my half-empty glass of water and held it out for her to take, even though I knew water wasn't what she desired.

She took it anyway, eyeing me carefully.

"You haven't told me why you're here."

"Well—"

"Or why you left when I needed you."

She abruptly paused with my glass to her lips. Her eyes narrowed.

"If you think it was my choice to leave you, you never knew me at all."

My damn mother.

"She forced you out?" I asked, indignance pressing upon my throat.

She nodded, then scoffed. "Said I was getting a little too mouthy. When exactly did she take off?"

"Three months ago."

"Three months!" Gemma gasped. "Gods." She went to the sink and used the pump to refill the glass, then leaned against the counter, waiting for me to elaborate.

"I found... something," I began, uncertain whether to reveal the contents of the note, "and confronted her about it."

"Good." She pursed her lips and assessed me. "I hope you gave her hell."

When she'd lived with us, Gemma worked to cultivate in me the biting wit she spoke of, but defiance and aggression didn't come as naturally to me. She said I was too timid, dangerously so. In my defense, I hadn't had much time or opportunity to practice fighting back, not while holed up in this secluded cabin.

"She's not coming back," said Gemma.

My heart sank. I knew it was true, but hearing her say it cut deep.

"I figured as much."

"You don't seem too devastated."

"I'm angry, not devastated. I presume she left me for a reason." I folded my arms over my chest. "Why are you here?" I mindlessly scratched my elbow

Я подала їй напівпорожню склянку води, хоча знала, що не цього вона хотіла.

Вона все ж взяла склянку, уважно спостерігаючи за мною.

- Ти так і не сказала, чого прийшла.

- Ну... - почала вона.

- Або чому пішла, коли я тебе найбільше потребувала.

Вона різко зупинилася, піднісши стакан до губ. Її очі звужились.

- Якщо ти думаєш, що це був мій вибір, то ти ніколи мене не знала.

Авжеж. Моя клята матір.

- Вона змусила тебе піти? - обурення стиснуло мені горло.

Вона кивнула, потім гірко всміхнулася.

- Сказала, що я стала надто язикатою. А коли вона зникла?

- Три місяці тому.

- Три місяці?! - вигукнула Джемма. - Божевілля. - Вона підійшла до раковини, наповнила склянку з помпи й сперлася на стільницю, чекаючи, поки я продовжу.

- Я знайшла...дещо, - я засумнівалася, чи розкривати зміст записки. - і поставила її перед фактом.

- І правильно зробила, - сказала вона, стискаючи губи й уважно мене розглядаючи. - Сподіваюся, ти добряче її дістала.

Коли вона ще жила з нами, Джемма намагалась виростити в мені ту ж дотепність і зухвалість, що була притаманна їй, проте в мене це не виходило так природно.

Вона вважала мене занадто тихою - небезпечно тихою. На мій захист, я не мала багато часу чи можливостей давати комусь відсіч, живучи у цій глушині.

- Вона не повернеться. - промовила Джемма.

На мить, мені здалося, що моє серце перестало битися. В душі я це добре знала, але чути це було нестерпно боляче.

- Я вже давно це зрозуміла.

- Ти не виглядаєш надто стурбованою.

- Я більше зла, ніж стурбована. Вона покинула мене не просто так, - я

just to keep my hands busy.

“Why now?”

“Well, you weren’t supposed to be alone for three damn months!” she hissed. “I was originally given the order to come back two weeks from now, right after your nineteenth birthday, but the timeline changed.”

“Given the order by who?”

“Elowen wasn’t supposed to leave,” she said without answering my question. “She was supposed to stay with us, but that woman does as she wants.”

“She’s alive?”

Gemma nodded.

“Last I heard.”

Sighing, knees trembling with relief, I sat down across from Gemma. My mother and I hadn’t parted on the best terms. The bond between us was weak, and I may have not wept for long over her death. That didn’t mean I wished for it.

“I need to show you something,” I said.

I unfolded the letter to S and placed it in front of her. She glanced for less than a second, then covered it with her palm and crinkled it into her fist.

“Do you know who he is?” I pressed.

She took a swig of water and avoided my pleading eyes. With a curdling stomach, I snatched the glass from her hands so she had little choice but to match my stare.

“Gemma, who is this letter written to?”

“Damn Elowen for leaving me to do her dirty work.” With a reluctant sigh, she met my gaze and tilted her head at me. Her eyes held curiosity and pity that irked me. She gestured for me to return the water.

“Did you ever wonder why Phillip was a drunkard?”

My mother had never confessed to blaming me for my father’s drinking. She didn’t have to. The melancholic expression he’d often worn in my presence made it clear there was something about me that haunted him, and she resented that. Resented me.

схрестила руки на грудях. - Навіщо ти прийшла? - я почесала лікоть, не знаючи, куди подіти руки. - Чому повернулась саме зараз?

- Ну, ти не мала бути сама аж три клятих місяці! - прошипіла вона. - Взагалі, мені наказали повернутись через два тижні, одразу після твого дев’ятнадцятиріччя, але плани змінилися.

- Наказали? Хто?

- Еловін не мала йти, - вона проігнорувала моє запитання. - вона мала залишитись тут, з нами, але вона завжди робить по-своєму.

- Вона жива?

Джемма кивнула.

- Була, коли я востаннє про неї чула.

Я важко зітхнула й сіла навпроти неї, ноги тремтіли від полегшення. Ми з матір’ю розійшлися на недобрій ноті, зв’язок між нами давно ослаб. Можливо, я й не ридала б довго через її смерть - але це не означало, що я цього хотіла.

- Я хочу тобі дещо показати.

Я розгорнула листа для С та поклала навпроти неї. Вона затримала на ньому погляд всього на мить, після чого поклала на нього долоню й зім’яла в кулаці.

- Ти знаєш, хто це? - наполягла я.

Вона зробила ковток води та відвела погляд. Живіт скрутило і я вихопила склянку з її рук, змушуючи її глянути мені в очі.

- Джеммо, кому написано цей лист?

- Чорт забирай, Еловін, знову лишила мені брудну роботу. - вона зітхнула й нарешті зустріла мій погляд. У її очах змішалися цікавість і жаль, що лише драгували мене. Вона махнула рукою на склянку, мовляв, поверни.

- Ти коли-небудь замислювалась, чому Філіп так пив?

Моя мама ніколи не звинувачала мене у пияцтві батька. Їй не потрібно було. Це було видно по його меланхолійному виразу обличчя, що з’являвся щоразу, як я була поблизу. Було очевидно, що щось у мені не давало йому спокою. І вона це ненавиділа. Ненавиділа мене.

“Of course I wondered,” I answered softly, sliding her glass across the table. I’d always wrestled with the suspicion that his issues began and ended with me.

“Did you ever wonder why you don’t look like him?”

I looked down at my fair-skinned hands. My father and little brother had tawny complexions with dirty-blond hair, a stark contrast to my pale skin and strange silvery locks.

“I never looked like Elowen, either.” Though I’d envied her stunning chestnut waves, high cheekbones, and hazel eyes. I rose from my seat and walked over to the counter and poured water from the kettle into a stoneware mug for tea.

“That’s because you look like your father.” Her fingers danced on the small oak table. “Your real father.”

I gulped and allowed the warmth of the mug to soothe the quickening chill in my fingers that had nothing to do with the temperature of the air.

“S?” I asked, barely whispering.

“Simeon. Simeon Whitlock.”

I thought I’d heard the name before. Maybe once or twice, my father—Phillip—and mother had mentioned him when they thought I wasn’t listening. Something about his wishes, his orders, and it not being “time.”

“My mother had an affair?”

Gemma nodded, apologetic. I expected to feel more anger than I did, but a part of me may have suspected it.

My father—Phillip—had always been a detached fixture in my life. We’d never formed a strong bond. Still, I’d defined myself as my parents’ child and Oliver’s sister. But now I realized his detachment... I must have reminded him of my mother’s lover.

“What about Ollie?”

“Theirs,” she replied. “He was Phillip’s.”

A frigid numbness coated my throat. At least Ollie and I shared a mother.

- Звісно, я замислювалась. - тихо відповіла я, ковзнувши склянку назад до неї. - Ця думка завжди гризла мене - що, можливо, причиною усіх його проблем була я.

- А ти коли-небудь думала, чому ти не схожа на нього?

Я поглянула на свої бліді руки. У батька й мого молодшого брата шкіра мала теплий, засмаглий відтінок, а волосся було світло-русяве. Це різко контрастувало з моєю майже прозорою шкірою та дивним сріблястим волоссям.

- Я ніколи не була схожа й на Еловін, - тихо промовила я. Хоч і заздрила її розкішним каштановим пасмам, високим вилицям і карим очам. Я підвелася з місця, підійшла до кухонної стільниці й налила гарячої води з чайника в керамічну кружку.

- Бо ти схожа на свого батька, - сказала Джемма, її пальці легенько постукували по дубовому столі. - На справжнього батька.

Я проковтнула клубок у горлі й міцніше обхопила долонями тепле горнятко, дозволяючи його жару зігріти пальці, що тремтіли не від холоду.

- С? - прошепотіла я.

- Симеон. Симеон Вітлок.

Я вже чула це ім’я. Може, один чи два рази, коли мій батько - Філіпп - та мати згадували його, думаючи, що я не чую їх розмови. Вони говорили щось про його волю, накази і що... “ще не час”.

- У моєї матері був роман?

Джемма кивнула, винувато опустивши очі. Я очікувала, що це викличе в мене більше гніву й негодування, але, мабуть, десь в глибині душі я вже давно здогадувалась про це.

Мій батько - Філіпп - завжди був абстрактною фігурою в моєму житті.

Між нами ніколи не було міцного зв’язку. Але я все одно вважала себе донькою своїх батьків та сестрою Олівера. Але тепер я зрозуміла, чому він був такий відсторонений - я нагадувала йому про іншого чоловіка. Коханця моєї мами.

- А Оллі?

- Він їхній. Син Філіппа.

Холодне заціпеніння обгорнуло моє тіло. Принаймні Оллі й я мали спільну

He was my brother. I could hold onto that.

My mother was right, though. It should have been me that died that day.

That I was theirs had been a thin thread tying me to them both, but that thread had existed. Until now.

In light of this revelation, that measly thread snapped. I recognized myself for the burden I was—a constant reminder of marital betrayal to Phillip.

“I know that look.” Gemma’s sharp, stunning features twisted with pity.

“It’s not your fault Phillip drank.”

“That’s not—” I sighed, attempting to steady my voice. “I’m not so worried about that.”

Though I had no control over my birth circumstances, I couldn’t help but feel the weight of my existence and the trail of

consequences left in its path. My mother had always justified how we lived in solitude. Conflict bred more conflict, she often

said. I took it to mean staying quiet and reclusive would avoid trouble, so that’s what we did. But if I was the product of betrayal, then conflict had

probably followed me. It could have followed me here, to Phillip and Ollie. The deep, dark parts of me—the parts of me that wanted to blame myself

just to have answers—wondered if it had.

“Am I the reason they’re dead?” I spoke his name through the nausea. “Am I the reason that... Ollie is dead?”

Gemma’s lips parted, helpless.

Horror as disquieting as the gloomy winter sky minced my stomach to pieces. Nauseous, I turned my back to her. Breathing was difficult, like

trying to force wind through a glass window just barely broken. The pressure threatened my composure, which I didn’t have much of to begin

with.

“I don’t know,” she admitted softly. “I don’t know who killed them.”

Though I knew Elowen blamed me for their deaths. She’d never said it outright. She didn’t have to. Whoever killed them must have been there to

kill me. She and I had been out in the forest collecting berries. Such an innocent, commonplace thing, but it had been me who asked to go that

матір. Він був моїм братом. І цього було достатньо, щоб триматися.

Моя мати була права. Це я мала померти в той день. Віра в те, що я їхня донька, була єдиною тонкою ниткою, що пов’язувала мене з ними обома. До цього моменту.

У світлі цього відкриття, ця тонка нитка миттєво обірвалася. Я нарешті побачила себе очима Філіппа - ходяче нагадування про зраду моєї матері.

- Я знаю про що ти думаєш, - на гострому обличчі Джемми просковзнув вираз жалю. - Це не твоя провина, що Філіпп пив.

- Я не...- я зітхнула, намагаючись вгамувати свій тремтливий голос. - Я хвилююся не через це.

Попри те, що я не могла вплинути на обставини свого народження, я всеодно відчувала тягар власного існування, немов за мною тягнувся ланцюг нещастя.

Мати завжди виправдовувала те, що ми живемо в ізоляції. Казала, що конфлікт породжує новий конфлікт. Я сприймала це буквально - що треба бути тихими і

відлюдькуватими, і тоді лихо нас омине. Але якщо я була плодом зради, то, можливо, біда йшла за мною слідом. Можливо, саме через це Філіппові з Оллі

так не пощастило.

Частина мене - та, що хотіла звинуватити себе у всьому, просто щоб знайти відповіді, - гадала, чи справді це було так.

- Я винна в їх смерті? - від нудоти я ледь вимовляла слова. - Це через мене Оллі помер?

Джемма роззімкнула губи, не знаючи, що мені відповісти.

Жах, такий же гнітючий, як похмуре зимове небо, розривав мій шлунок на шматки. Мені стало зле, я відвернулась, тяжко хапаючи повітря ротом, ніби

намагалась вдихнути через шматок потрісканого скла.

Від напруги я втрачала самовладання, якого в мене й до того було небагато.

- Я не знаю, - пролунав м’який голос Джемми. - Я не знаю, хто їх вбив.

Та все ж я знала, кого Еловін винила у їх смерті. Вона б ніколи не сказала цього прямо. Та й не потрібно було. Той хто вбив їх, прийшов щоб вбити мене. В той

час ми були в лісі та збирали ягоди. Така проста, рутинна справа, але це була я, хто попросив про це того ранку. Вона винила мене, це було єдиним поясненням

morning. She blamed me. It was the only explanation for why she would leave me the way she did. Because after they were murdered, she could barely stand to look at me. My shoulders remained sore and heavy, laden with guilt.

“Ary,” Gemma gently implored. “I’m so sorry. I shouldn’t have let her force me out.”

Despite her healthy and agile build, the pressure of her boots made the floor creak. “Like you’re forcing me out now. Don’t,” she pleaded from behind me. I felt her touch my hand, and I recoiled.

“Listen—”

“I don’t think I can listen to any more right now.” I stepped away with every intention of locking myself in the bedroom I never slept in. It was a room I could hide myself in, and that’s all I cared about. Halfway there, I paused, fists clenched.

“But you can stay, if you want.”

Please don’t go, I silently begged, scared of saying the words aloud like I’d fear exposing an open wound.

Mercifully, Gemma stayed. Hours later, I finally gave in to thirst and unlocked myself from the bedroom, and for the rest of the day, she and I coexisted in silence. More than once, I tried to speak, desperate to fill the void that solitude had carved inside me, but I couldn’t find the right words. That night, though I’d tried and failed to sleep in bed—it was too cold—I returned to the floor beside the fire. I wanted to be alone, but I wanted to sleep even more. Quiet the hateful voices snarling at my soul.

It took me a while to settle, and I could feel her nervous gaze flickering over me. When she wasn’t peering at me by the light of the fire, I began to watch her, too, and I noticed things I hadn’t before.

The pale, jagged line of a scar—a stark contrast to her mahogany complexion—began behind her ear and disappeared deep into her collarbone. That wasn’t the only scar. There was another one, less

чому вона покинула мене таким способом. Адже після їх вбивства, вона навіть не могла дивитися на мене. Мої плечі залишалися напруженими й важкими - обтяжені провинною.

- Арі, - лагідно промовила Джемма. - Мені так шкода. Я не повинна була дозволити їй вигнати мене.

Попри її сильну, спритну статуру, під натиском її чобіт закрипіла підлога. Я відчула, як вона доторкнулася до моєї руки й відсахнулася.

- Послухай...

- Не думаю, що зараз здатна ще слухати. - я відступила з наміром закритись в спальні, де я ніколи не спала.

Але я могла усамітнитись там, і це все, про що я турбувалась в цей момент. Я зупинилась на півдорозі, стиснула кулаки й кинула:

- Але ти можеш залишитись, якщо хочеш.

Про себе я благала, щоб вона залишилась, та сказати це вголос було, наче оголити свіжу рану.

На щастя, Джемма залишилася. Минуло кілька годин, перш ніж я, змучена спрагою, вийшла зі спальні. Увесь день ми мовчки співіснували під одним дахом. Я кілька разів намагалася заговорити, прагнучи заповнити порожнечу, яку самотність вирізала в мені, але жодні слова не приходили на думку.

Тієї ночі я намагалась поспати в ліжку, але, не витримавши холоду, повернулась до свого місця біля вогню. Хотіла бути на самоті, та ще більше - хотіла заснути. Заглушити ті ненависні голоси, що лунали в голові.

Я довго не могла вмотитися, відчуваючи на собі її неспокійний погляд. Коли вона відводила очі, я дивилась на неї і помітила те, чого не бачила раніше.

Блідий, зигзагоподібний шрам, що різко контрастував з її засмаглою шкірою, починався від вуха й заходив аж поза її ключиці. Та це було не все. Був ще один, менш помітний, зліва її лоба, що губився у лінії росту волосся.

noticeable, to the left of her forehead, receding into her hairline. They both faded into places less accessible to the common eye. Marks of the rough and ragged life she'd lived in the last year. Those marks withdrew into her, and I wondered what else she hid. What else she kept hidden. And I realized... I had never thought to ask much about where Gemma came from. She had been orphaned, but from where? For how long?

I frowned, my stomach souring with unease. Was it possible she'd also been lied to? She had always been tough, honest, often frigid to everything and anyone but me. Had she been given a choice to be anything but, or had she been abandoned, then accepted by strangers Phillip and Elowen Gold, only to truly be forced back out by the closest thing she knew to a family?

Relief and unease warred in response to having her back. She was a cure for my loneliness but brought with her a whole host of mysteries.

The churn of my thoughts was finally dulled by exhaustion, and I drifted to sleep—a dreamless one, thankfully.

When dawn broke, I rose wearily from my floor bed and caught Gemma half asleep, leaning against the front door.

“Gemma?”

“Shit!” She startled awake and took inventory of her surroundings—bright eyes frantic—before rising to her feet. “Sorry. I was going to try for a hunt but didn't want to leave you before you woke. Fell asleep here. All you have is that bone broth, and the eggs are gone. The cellar is out of reserves, did you know? You hardly have any food, Ary.”

I worked my throat through a swallow and nodded. “I went to the nearest village to try and trade or buy something, but...” I hadn't had enough to give.

And Phillip had never taught me to hunt. My mother's insistence that I watch my figure was a tad too pervasive to forget, so eating very little was just... easier.

It's how I'd lasted as long as I had. And for a while after she left, I hadn't

Вони обоє були в місцях, куди зазвичай люди не дивилися. Сліди тяжкого, виснажливого життя, всього, що вона пережила за цей рік.

Ці рубці стали її невід'ємною частиною, і я замислилась - що ще вона приховує? Які історії вона тримає в таємниці. І тоді я усвідомила, що ніколи не питала, звідки вона. Я знала лише, що вона сирота, але де її дім? Як давно вона сама?

Я насупила брови, хвиля тривоги спазмувала мій шлунок. Може їй теж брехали? Вона завжди була сильною, чесною, часто холодною до всього і всіх, крім мене. Але чи мала вона вибір - бути кимось іншим? Чи просто була відкинута, а потім прийнята чужими - Філіпом та Еловін Голд, лише щоб потім її вигнали ті, кого вона почала вважати родиною.

Після її повернення, полегшення й неспокій кипіли в мені. Її присутність була моїми ліками від самотності, але й принесла безліч таємниць.

Врешті втома заглушила голоси думок, і я заснула - на щастя, без снів.

Я прокинулася на світанку й, підвівшись з імпровізованого ліжка, помітила Джемму, що притулилась до дверей, й дрімала.

- Джеммо?

- Дідько! - вона рвучко підхопилася, розгублено озираючись довкола. - Вибач. Хотіла піти на полювання, але не хотіла залишати тебе, поки ти спиш. Заснула тут. В тебе залишився лише бульйон, яєць більше немає. У льосі порожньо, ти знала? У тебе майже немає їжі, Арі.

Я напружила горло, щоб ковтнути, і кивнула.

- Я ходила до найближчого селища, щоб купити щось або обміняти, але... - грошей не вистачило.

Філіп ніколи не вчив мене полюванню.

Постійні нагадування моєї матері, щоб я стежила за своєю фігурою, були настільки інтенсивними, що про них неможливо було забути, тому їсти дуже мало було просто... легше.

Завдяки цьому я протрималася так довго. І деякий час після того, як вона пішла,

even cared if I starved. Until the hunger pains became too excruciating to ignore.

The excuses, all true, rattled around in my brain, but I had no desire to discuss the repercussions of admitting to any of them. Why I hadn't done more for myself.

So I did what I knew I could do—I changed the subject. Thought of the questions I'd contemplated the night before.

“Where did you come from, Gemma?”

“Where was I?” She leveraged her weight on the front door handle to stand. She pondered, brow furrowed, while massaging her neck, undoubtedly sore from the poor position she slept in. “Before I came back here, I was bouncing back and forth between Avendrel and Wymara to—”

“No, I mean... I know your parents are gone, but are there others? How did Phillip and Elowen come to know you? Where are your people?”

“My people?” she snickered.

I crossed my arms, then uncrossed them again, fiddling, nervous.

Her expression softened upon noticing my anxiety. “My people are your people, Ary, and I'll tell you about them, but first, we—you,” she emphasized, gesturing to my frail form, “need to eat. Before I bite your head off and before you wither to dust. If you'll start some tea and the stove, I'll fetch some more eggs from the barn if they're there, and then I'll take you on a hunt.”

“I'll go to the barn,” I offered. “I could use the fresh air.”

Gemma opened her mouth to protest but refrained as she watched me slide the tattered edges of my boots over my thin ankles.

“Hurry. It's cold. Do you want me to come with you?”

“I'll be fine.” I paused with my hand on the doorknob and turned around to see her watching me, beautiful light-brown eyes rich with sympathy.

“You'll be here?”

“Yes.” She nodded, smiling brightly. “I promise.”

The woolen interior of my well-worn boots did little to keep me warm. I tightened my holey scarf around my neck and increased my pace, but last

мені було байдуже, чи голодую я. Доки біль від голоду не став надто нестерпним, щоб його ігнорувати.

Безліч виправдань лунали в голові, і всі - правдиві. Але говорити про це не хотіла, не хотіла зізнаватися, наскільки безпорадна.

Тож я зробила єдине, що могла - змінила тему, згадавши запитання, над якими розмірковувала напередодні ввечері.

- Звідки ти прийшла, Джеммо? - спитала я.

- Де я була? - вона сперлася на ручку дверей, щоб встати. Зморщивши лоба, помасажувала шию, яка, безсумнівно, боліла від незручного положення, в якому вона спала. - Перед тим як прийти сюди, я мандрувала між Авендрелом і Ваймарою до...

- Чекай, я маю на увазі... твої батьки померли, але чи є в тебе інші рідні? Як ти познайомилася з Філіппом і Еловін? Де твоя рідня?

- Мої рідні? - вона пхикнула.

Я нервово складала й розкладала руки, не знаходячи собі місця.

Помітивши мою розгубленість, Джемма пом'якшала.

- Мої люди - це твої люди, Арі. Я розповім, але спочатку ми, тобто ти, - вона виразно кивнула на мою худорлявість. - мусиш поїсти. Інакше або я тебе з'їм, або ти розсипешся на порошок. Якщо запалиш плити й поставиш чайник, я сходжу до сараю за яйцями, звісно, якщо вони там є, а потім візьму тебе на полювання.

- Я сама піду до сараю, - сказала я. - Мені не завадить свіже повітря.

Джемма відкрила рота, щоб заперечити, але стрималась, побачивши, як я натягую поношені черевики на свої худі щиколотки.

- Тільки поквапся, на дворі холодно. Хочеш, я піду з тобою?

- Ні, я впораюсь, - я зупинилась біля дверей й повернулась, щоб побачити, як вона дивиться на мене своїми світло-карими красивими очима. - Ти будеш тут?

- Так, - вона кивнула, широко посміхаючись. - Обіцяю.

Вовняна підкладка моїх зношених чобіт майже не рятувала від холоду. Я щільніше затягнула дірявий шарф на шиї й пришвидшила крок, та вчорашній

night's thick layer of snow and my lingering hunger made it difficult to escape the cold as quickly as I would've liked. With the handle of the basket over my arm, I inhaled the crisp air and swallowed to soothe the nauseous lumps in my belly.

The wind swirled around me as I walked. My eyes watered, but no tears fell. With my pale, short fingers, I pinched the skin of my forearm to remind myself this was real. Someone else—Gemma—was here.

I let out a sigh of relief and trudged through the predawn darkness to the barn, eager to be back within four walls and a roof, if only to block the wind. A gust had blown the door to the barn wide open. It knocked against the wall in an unsettling rhythm. With heavy feet, I moved forward until I grabbed the rusty handle and wrestled the door closed against the brutal wind.

I didn't fasten the lock to avoid fumbling with it in the near dark on my way out—hopefully with a basket of one or two fresh eggs on my arm.

To allow in a bit more light, I opened the creaky shutters on the window nearest to the hens. When I turned to face Daisy, I gasped. She wasn't perched in her nest, bundled up to brace the cold as I had expected her to be. Brown and white feathers were strewn about the floor with drops of red intermingled.

Red. So much red.

My pulse pounded in my ears.

"Daisy?" I whispered, spinning around in my search. But the trail of feathers and blood led nowhere. "Penny?" I turned to my right. Penny wasn't in her nest, either. No, her nest had been demolished, and there was a large bite mark on the side of it.

Mixed with blood, two eggs were broken and splattered across the floor in a swirl of crimson and yellow, similar to the vomit threatening to erupt from my throat.

"Penny, where are—"

A pair of deep-amber eyes peered at me from the corner of the barn. They belonged to a dark shape partially hidden behind a shadow cast by the tool

товстий шар снігу й виснажливий голод заважали втекти від пронизливого морозу так швидко, як хотілося. З кошиком на руці я вдихнула крижане повітря й ковтнула, намагаючись приборкати нудотний клубок у животі.

Вітер роздував мій одяг, коли я йшла, очі сльозились. Короткими блідими пальцями я вщипнула себе за передпліччя, щоб переконатися, що все це реально. Хтось інший - Джемма - справді тут.

Видихнувши з полегшенням, я пробиралась через передсвітанкову темряву до сараю, бажаючи якнайшвидше сховатися від морозного вітру в стінах будинку. Порив вітру відчинив двері будівлі, й ті відбивалися від стіни в неприємному ритмі. Важко ступаючи, я підійшла ближче, схопила іржаву ручку й, доклавши зусиль, зачинила двері, борючись із крижаним вітром.

Закривати двері на замок я не стала, не хотілося возитися з ним у темряві, виходячи з сараю з, як я сподівалася, кошиком з одним-двома яйцями.

Щоб впустити трохи більше світла, я відкрила скрипучі віконниці на найближчому до курей вікні. Коли я повернулася до Дейзі, я ахнула. Вона була не у гнізді, згорнувшись клубочком, щоб захиститися від холоду, як я очікувала. Коричневі та білі пір'їни були розкидані по підлозі, змішані з краплями червоного.

Червоного. Так багато червоного.

Серце гупало у вухах.

- Дейзі? - прошепотіла я, озираючись в пошуках. Проте сліди крові й пір'я вели в нікуди, - Пенні? - я поглянула вправо. Пенні теж не було у гнізді. Ні, її гніздо було зруйноване, а збоку був величезний слід зубів.

Поміж крові розтеклися два розбиті яйця - криваво-жовта мішанина, схожа на блювоту, що погрожувала вирватися з мого горла.

- Пенні, де ж...

Пара глибоких бурштинових очей дивилась на мене з кутка сараю. Вони належали темній постаті, що ховалася в тіні від скрині з інструментами біля

chest against the south wall. Just barely, I could decipher a bird's limp and mangled body—Penny's body—hanging from the mouth of the creature. The subtle drip of her blood from its mouth. My stomach dropped. I felt a draft and wondered if her spirit was escaping through the partially open window.

Drip... drip... drip...

Penny's lifeless form fell to the floor as the wolf lunged at me. I retreated quickly enough to kick it once in the snout, disorient it, and lunged for a garden hoe a few feet away.

"No!" I screeched, but the wolf had me cornered. All I could do was jab at its gnashing teeth. I had never seen one up close, only from afar.

Those harrowing jaws were far more terrifying when only seconds from taking my life.

Chapter Three

I had never been trained to fight a human, and certainly not a vicious animal of any kind. Saliva dripped from the wolf's bloody, decaying teeth and hung loosely off its sagging lips.

"Get back!" I shouted, threatening it with a garden hoe. Little time would pass before the wolf realized the tool was no match for its brute strength and insatiable appetite. "Get away from me!"

When I shifted to the left in a meek attempt to escape, it snarled and gained a few steps. I jabbed at it with the hoe, which only angered it. Too quickly for me to react, it locked its jaw around my right arm. The sting and pressure of the bite dragged a sharp wail from my throat. The wolf jerked my limp body across the floor of the barn until the sudden impact of my skull on an empty feed barrel left me immobile and unable to see in the dark.

My vision spun. Tears formed in my eyes, on my cheeks, but I had forgotten how to breathe, and if I could not breathe, I could not weep.

"Please!" I tried to gasp an appeal to my wild attacker. My unwounded left arm was my only defense. I held it up, flinching, waiting for the final strike.

південної стіни. Я ледь змогла розгледіти щось безсиле й покручене - тіло Пенні - у пащі звіра. Тоненьку цівку крові, що капала з його рота. Всередині все похололо. Я відчула легкий протяг і уявила, як її душа виходить через привідкрите вікно.

Кап...кап...кап.

Бездиханне тіло Пенні впало на підлогу, і в ту ж мить вовк кинувся на мене. Я відскочила, встигнувши копнути його в морду, щоб дезорієнтувати, і схопила найближчу садову сапу.

- Ні! - крикнула я, але вовк вже загнав мене в куток. Все, що я могла, це штрикати його в оскалені зуби. Я ніколи не бачила їх так близько, лише здалеку.

Його щелепи, були набагато страшнішими, за мить до того, щоб розірвати мене.

Частина третя

Я ніколи не вмiла битися, а тим більше з хижими тваринами.

Слина капала з кривавих, гнилих зубів вовка і звисала з його витягнутих губ.

- Назад! - крикнула я, погрожуючи йому садовою мотикою. Минуло небагато часу, як вовк зрозумів, що цей інструмент не може зрівнятися з його звірячою силою і ненаситним апетитом. - Геть від мене!

Коли я подалась вліво, в спробі втекти, вовк загарчав та зробив кілька кроків вперед. Я штрикнула його мотикою, ще більше розізливши. Раптом він кинувся на мою руку, так швидко, що я не встигла пискнути. Біль та тиск від укусу були нестерпними. З мого горла вирвався пронизливий крик. Вовк шарпав моє безсиле тіло по підлозі сараю, аж поки я не приклалась головою об порожню бочку з кормом - в очах потемніло, тіло відмовлялось рухатись.

Стіни сараю закрутились перед очима. На очах виступили сльози й потекли по щокам, на мить я забула, як дихати, й просто беззвучно плакала.

- Прошу! - я спробувала крикнути на звіра.

Ліва рука, ще неушкоджена, залишалася єдиним захистом. Я підняла її,

But it never came. The wolf stopped snarling, and in the moments blurred by tears and fear, I could have sworn I heard a yelp.

The room whirled around me like I was the center of a spinning top. I focused on my palm as it grasped the hay-covered floor of the barn to maintain the sliver of balance I was able to keep. Though my vision was still blurred, I deciphered a large figure hovering above me. A man. The early-morning light that snuck through the windows revealed him: massive, clad humbly but sturdily in dark, worn leather. A clang pierced the taut silence: his blade, dropping to the floor. He stumbled in shock before falling to his knees before me. His hands went straight for my face. I froze, defenseless and afraid.

But his hands, though rough and calloused, were gentle on my skin. Focusing on his face helped me stabilize and kept the room from spiraling around me. He had brown eyes, like hickory, plagued by something like... sorrow.

On the right side of his face was a jagged scar beginning over his eyebrow and fading down his cheek, disappearing beneath a layer of his dark beard, the same dark color of his shoulder-length hair, tied back partially in a knot. He seemed a fair bit older. Much younger than my father but at least ten years my senior.

“Who—who are you?” I stuttered out, trying to calm my shaking body. I shifted to pull away from him, startled at how he touched me like he knew me, but my balance was too faulty. I had no idea which way to go.

At the sound of my voice, he let out a sharp exhale, like the wind had just been knocked out of him. He moved his hands from my face to my shoulders, where they carefully rubbed, warming me. This man, whoever he was, could snap me in half with one squeeze of his powerful hands. But he was gentle, the stroke of his fingers wildly at odds with his size and rough appearance. Not to mention that he'd just killed a wolf like it was nothing. And then... three simple words. “I found you.”

My chest tightened. Wracked with tremors, I fought against the urge to

здрігаючись, готуючись до останнього удару. Та його не було. Вовк перестав гарчати, і в тумані страху й сліз, я готова була поклястися, що почула його жалібний скавкіт.

У голові запаморочилося так, наче я була центром дзиги. Я зосередилася на долоні, що впиралася в вкриту сіном підлогу, намагаючись утримати бодай крихту рівноваги. Хоча мій зір все ще був затуманеним, я зуміла розгледіти велику фігуру переді мною. Чоловік. Промінчики ранішнього сонця, що проникали через ставні вікон, допомогли мені розгледіти його: високий, міцний, у темній потертій шкірі. Брязкіт металу розрізав напружену тишу: його зброя впала на підлогу. Він похитнувся від шоку, а потім впав на коліна переді мною. Його руки відразу ж потягнулися до мого обличчя. Я завмерла, беззахисна і налякана.

Шкіра на його долонях була шершавою, проте дотик напрочуд ніжний. Сфокусувавшись на його обличчі, я потроху заспокоїлась. Кімната перестала крутитись. В нього були карі, мов гікорієві, очі і в них щось схоже на смуток.

На правій стороні його обличчя був нерівний шрам, що починався над бровою і зникав на щоці, ховаючись під шаром його темної бороди, такого ж темного кольору, як і його волосся до плечей, частково зав'язане у вузол. Він здався трохи старшим. Набагато молодшим за мого батька, але принаймні на десять років старшим за мене.

- Хто... ви який? - пробелькотіла я, тремтячи всім тілом. Я різко відсахнулась, вражена тим, як він торкнувся мене, наче знав давно. Та я ледь стояла на ногах, не здатна втекти.

Почувши мій голос, він різко видихнув, ніби виштовхуючи все повітря з легень. Його руки лягли мені на плечі та почали ніжно розтирати їх, зігріваючи мене. Цей чоловік, ким би він не був, міг розчавити мене однією рукою, та рухи його були ніжні - різко контрастували з його грубою зовнішністю. А ще, він щойно вбив вовка, немов це було нічого не варте.

А тоді, він промовив лише три слова.

- Я знайшов тебе.

Всередині все стиснулося. Я тремтіла, борючись із бажанням розслабитися.

relax. The deep, soothing timbre of his voice begged me to surrender to a sense of safety that made little sense. But I didn't know this man. I reminded myself of this again and again, and sucked in a breath as he shifted closer, as one rough, careful hand returned to my cheek with a soft caress. When he moved, the early-morning light streamed in through the cracks of the rickety barn and over his face, revealing brimming emotion in his earnest gaze.

"You're safe."

I found the courage to look past him, where the wolf lay dead on the floor of the henhouse, neck contorted and bleeding, bones crushed.

"It's dead," I breathed.

He cleared his throat.

"Yes. Are you hurt?" His eyes shifted to the right of my face, where I could feel a slow, trickling warmth. "You hit your head?"

I nodded and lifted a wavering hand to the rapidly rounding bulge to the right of my temple. My hair was warm and damp with blood.

He tilted my head to both sides to assess the damage.

"Is your vision blurred?"

"I... I don't know." Because I was still shaking.

He held up three fingers.

"How many?"

"Th-three."

He nodded and fastened his grip around my elbow. I flinched. Not because it hurt, but because it clearly would if he wanted it to.

"Can you walk?"

I swayed when I tried to stand, even while using him for stability. His forearm was so hard and thick, my small hand couldn't fit even halfway around it. "I... I..."

My feet were off the ground before a coherent thought could form. In one swift movement, he lifted me into his arms, where he now cradled me, one arm beneath my knees, the other strong and firm against my back.

Глибокий, заспокійливий тембр його голосу дарував відчуття безпеки, хоча розум опирався. Я все повторювала собі, що не знаю цього чоловіка. Він наблизився, змусивши мене затримати дихання й ніжно провів рукою по моїй щоці. Коли він нахилився, ранкове світло, що просочувалось через тріщини в стінах розхитаного сараю освітило його обличчя, і я побачила його щирі, наповнені хвилюванням очі.

- Ти в безпеці, - прошепотів він.

Набравшись сміливості, я поглянула за його спину на тіло звіра. Він лежав на підлозі, шия вигнута й кровить, кістки потрощені.

- Він мертвий, - видихнула я.

Він прочистив горло.

- Так. Ти поранена? - його очі зупинились на правій стороні мого обличчя, там де я відчувала ледь помітне тепло. - Ти вдарила голову?

Я кивнула й підняла тремтячу руку до правої скроні, де вже почала виступати велика гуля. Моє волосся було мокрим від теплої крові.

Він оглянув моє обличчя з обох боків, шукаючи ще якісь ушкодження.

- В очах не пливе?

- Я... не знаю, - я все ще тремтіла.

Він підняв три пальці.

- Скільки бачиш?

- Т...ри.

Він кивнув й міцно взяв мене за лікоть. Я здригнулась - не тому, що це було боляче, а тому, що це було б боляче, якби він захотів.

- Іти можеш?

Я спробувала підвестися й похитнулася, навіть з його підтримкою. Його передпліччя було широким і міцним, моя долоня не могла обгорнути його навіть наполовину.

- Я...

Мої ноги зависли в повітрі, ще до того, як я встигла закінчити фразу. Одним швидким, впевненим рухом він підняв мене на руки. Одна рука під колінами, інша міцно підтримувала спину. Інстинктивно, навіть не розуміючи, чому, я

Instinctively—and I hadn't the slightest clue where that instinct came from—I wrapped my arms around his neck and let my cheek rest against his chest. My impulse was reckless, but... he smelled like whiskey, leather, cedar, and fire, and his movements, swift and solid, made me wonder if I could close my eyes and rest. Just for a second. Under the light of dawn, I could see the veins pressing against the skin of his muscular neck, the tightness of his jaw. Holding something in.

As soon as we crossed the threshold of the cabin, he lowered me gently to the ground but kept a hand on the small of my back to ensure my steadiness. I was about to turn to get a better glimpse of him in the light when Gemma rushed into the room.

“Ary, there you are! These idiots just arrived while you were out, and—Shit!” She gasped when she saw my ravaged form and rushed over to me. “Are you alright? What the hell happened?”

Still resting against my back, the man's hand flexed.

“There was a wolf in the barn.” I cleared my throat. “The chickens are gone.”

Gemma pulled me in for a tight hug. Behind her, three young men stood up from the kitchen table. Two had black hair, one sandy blond, and all three held kindness in their eyes. While none were as intimidating as my wolf slayer, these men—all here at once—made the furniture look comically small and crowded my family's humble cabin. When I shifted to remove my jacket, the pain in my arm smarted. The wolf's bite was far more noticeable without the extra layer.

“Ugh,” I whispered, studying the ragged, bloody flesh while trying not to grow nauseous. It looked worse than it felt.

“May I?”

A startled noise—part squeak, part gasp—escaped my throat when a deep voice rumbled beside me.

Before I could answer, my rescuer's long, rugged fingers locked around my unscathed arm and pulled me to the chair next to the fireplace. I gulped down a ball of nerves when he knelt down on my right. He made a motion

обхопила його за шию й притулилася щочкою до грудей.

Це було безросудно, але... він пахнув віскі, шкірою, кедром й вогнем, а його рухи - швидкі та впевнені - змушували думати, що я можу закрити очі та розслабитися. Хоча б на секунду. При світлі світанку я змогла розгледіти на його міцній шиї напружені жили, стиснуту лінію щелепи. Він щось приховував.

Як тільки ми переступили поріг хатини, він обережно опустив мене на землю, залишивши руку на моєму попереку, щоб я не втратила рівновагу. Я вже збиралася повернутися, щоб краще роздивитися його при світлі, коли в кімнату вбігла Джема.

- Арі, ось ти де! Ці бовдури прийшли, поки тебе не було, і... - Вона різко замовкла, побачивши моє понівечене тіло, й підбігла до мене. - Господи! Що бляха сталося? Ти вся в крові!

Рука чоловіка, що досі лежала на моїй спині, напружилась.

- У сараї був вовк, - прохрипіла я. - Курей більше нема.

Джема різко притиснула мене до себе. Позаду неї я побачила трьох молодих чоловіків за столом. Двоє з них мали чорне волосся, інший кольору піску і усі троє дивилися з непідробною добротою в очах. І хоч жоден з них не виглядав так грізно, як мій рятівник, на їх фоні всі меблі у моєму рідному домі здавались до смішного маленькими. Я ворухнулась, в намаганні зняти куртку, й скривилась від болю. Укус вовка був набагато помітнішим без додаткового шару одягу.

- Ах, - прошепотіла я. Від вигляду кривавої, рваної плоті мене ледь не знудило. Виглядала рана гірше, ніж відчувалася.

- Можна?

З мого горла вирвався здивований звук, щось середнє між писком і зойком, коли поруч зі мною пролунав глибокий голос.

Не встигла я відповісти, як довгі, шорсткі пальці мого рятівника обхопили мою неушкоджену руку і потягнули мене до стільця біля каміна. Я ковтнула ком в горлі, коли він присів справа від мене. Він жестом попросив мене простягнути

for me to hand over my wounded arm. I paused, eyeing him warily, if only because I should be wary of the massive, menacingly handsome older man touching me with hands that had effortlessly killed a wolf mere moments ago.

“That bite needs to be treated,” he commanded, his deep voice beguilingly soft but stern. “Let me help you.” His appeal cut deeper than the wound on my arm and warmed my chest and stomach. I sucked in a breath, startled at my body’s hasty reaction. But I cautiously obliged and peeled back the sleeve of my shirt. Gemma gasped, horrified at the sight of the bite.

The wolf slayer wasted no time. Unfazed by the gore, he fastened an iron grip around my wrist and reached for a bottle of foul-smelling liquor from his bag. He pulled the cork out with his teeth and held my arm still. I flinched and sucked in a tattered breath at the stinging pain when he poured it over my wounded skin. His eyes flashed to mine, and I gauged his every move.

It was clear this wasn’t his first time tending to a wound, and I found unexpected solace being at the mercy of a man who knew exactly what he was doing.

“The bandage will need to be changed no later than this time tomorrow. Sooner, if it bleeds through.” When he finished, he gently fastened and closed the bandage. I flinched at the pressure and friction of the cloth. Our eyes met briefly, my pulse climbed sharply, and sweat dampened my palms. “Then you should change it daily, or more often if it gets wet, until healed.” “Thank—” I cleared my throat, but my voice was still a mere whisper. “Thank you.”

He gave me a single, stern nod and stood, towering over me. His deep-brown stare lingered on my face, so intense I could hardly stand it.

“You’re lucky it didn’t get your whole arm, aren’t you?” one of the men spoke up from the kitchen table, mercifully cutting the tension in the room. When I glanced back at my wolf slayer, he’d already retreated to stand against the wall beside the hearth.

Йому поранену руку. Я завагалася, поглядаючи на нього з обережністю, хоча б тому, що цей високий, небезпечно красивий, старший чоловік щойно вбив вовка майже без зусиль. А тепер він хоче торкнутися мене.

- Треба обробити рану, - промовив він глибоким, м’яким та водночас суворим голосом. - Дозволь допомогти тобі.

Його прохання вразило мене глибше, ніж рана на моїй руці, раптове тепло розлилося в моїх грудях та животі. Я затамувала подих, здивована такою реакцією свого тіла, та все ж послухалась, й відкотила рукав своєї сорочки. Джемма ахнула, побачивши укус.

Мій рятівник не гаяв часу. Не зважаючи на кров і клапті плоті, що злиплися, він мертвою хваткою оповив мій зап’ясток і дістав із сумки пляшку з їдким запахом алкоголю. Зубами він розкоркував її міцніше стиснув мою руку. Я здригнулася й затамувала подих - пекучий біль пронизав все тіло, коли він вилив спирт на мою розірвану шкіру. Він зустрівся зі мною очима, а я не відводила свої, уважно стежачи за кожним його рухом.

Було видно, що він обробляє рану не вперше, і це дарувало дивний спокій - бути в руках людини, яка точно знає, що робить.

- Пов’язку треба бути змінити не пізніше, ніж завтра зранку. А то й раніше, якщо рана буде кровити, - промовив він, туго перев’язуючи мою руку.

Я затремтіла від тиску і тертя тканини. Наші погляди знову зустрілися, мій пульс різко прискорився, а долоні вкрилися потом.

- Далі змінюй її щодня, а то й частіше, якщо буде мокра, доки рана не загоїться.

- Дя... - я прочистила горло, але голос залишався хрипким. - Дякую.

Він стримано кивнув й підвівся, височіючи наді мною. Його темно-карі очі були зосереджені на моєму обличчі, від чого мене наче пригвоздило на місці.

- Тобі пощастило, що рука на місці, - голос чоловіка за столом розрізав напружену тишу.

Я озирнулася на свого рятівника. Він відійшов до стіни, поруч із вогнищем.

“Don’t scare her!” Gemma had started to prepare drinks for each of my visitors. She used her foot to shove a pair of casually outstretched boots off the remaining empty seat at the table. “

She’s not exactly used to four dirty men showing up in her cabin.”

The men appeared to range in age from mid to upper twenties—older than me but younger than my wolf slayer. He looked to be around thirty, maybe slightly older. But what did I know, with so little experience with men?

Gemma brought me a glass of water and, upon seeing the goose egg on my forehead, wrapped some ice and snow in a cloth to reduce the swelling. And the rest of them—they stared at me. It was an effort not to recoil from the attention. Regardless of the warmth in their gazes, the way they all watched... I felt on display. They were all very attractive, and I didn’t know how long to look or if I should look or if it was rude to stare, but they were all looking at me.

So I couldn’t help but stare back with wide eyes, politeness be damned. As if I’d miss something if I wasn’t careful.

“Gemma?” I hissed nervously, afraid to take my eyes off them all. “Who’s in my house?”

She moved to stand behind my chair. With a hand on each shoulder, she guided my attention back toward the sofa, where the three of the four new men in my house had moved to.

“These men are here to help.”

I pulled back from Gemma and shot her a nervous glare.

“Caz Sinclair,” said the first of them, his voice cheerful and smooth.

Caz was the tallest of the three, lean, with shiny black hair and hazel eyes. I guessed he was the oldest aside from the man who’d saved me. He presented himself with a dramatic, playful bow.

“And my brother Finn,” Caz added, gesturing to the man sitting beside him. He looked a year or two younger, with almost all the same features, including his hazel eyes. He was slightly shorter than Caz, but what he lacked in height—which wasn’t much—he made up for with brawn.

- Не лякай її! - вигукнула Джемма, люб’язно готуючи напої для гостей. Ногою вона скинула декілька пар старих чобіт з останнього вільного місця за столом. - Не кожен день до її хатини заходять четверо брудних чоловіків.

Чоловіки, судячи з усього, були віком від двадцяти п’яти до тридцяти років - старші за мене, але молодші за мого рятівника. Він виглядав приблизно на тридцять, можливо трохи більше. Хоча що я могла знати про чоловіків узагалі?

Джемма принесла мені склянку води, а коли побачила гулю на чолі, обгорнула лід і сніг у ганчірку та приклала до набряку. Решта дивилися за кожним моїм рухом. Мені довелося докласти зусиль, щоб не звертати на них уваги.

Попри тепло у їх поглядах, я відчувала себе немов товар на вітрині. Всі ці чоловіки були привабливими, і я не знала, як довго можу на них дивитися, допоки це не сприймуть невіглаством і чи можу взагалі. Втім, вони те і робили, що весь час спостерігали за мною.

Мені залишалось лише дивитись у відповідь, з широко відкритими очима, і байдуже на ввічливість.

- Джеммо? - прошепотіла я, не зводячи з них погляду, - Хто ці люди і чому вони тут?

Вона стала за моїм кріслом, поклавши руки мені на плечі, перевела мій погляд на диван, де сиділи троє з чотирьох незнайомих чоловіків.

- Ці люди прийшли допомогти.

Я відсторонилася від Джемми і кинула на неї нервовий погляд.

- Каз Сінклер. - сказав перший з них веселим і м’яким голосом.

Каз був найвищим з трьох, худорлявим, з блискучим чорним волоссям і карими очима. Я припустила, що він був найстаршим, крім чоловіка, який мене врятував. Він представився з драматичним, грайливим поклоном.

- А це мій брат Фін. - додав Каз, вказуючи на чоловіка, що сидів біля нього. Він виглядав на рік-два молодшим, з майже такими самими рисами обличчя, включаючи карі очі. Він був трохи нижчим за Каза, але ширшим в плечах.

- Для нас це честь, - Фінн вклонився стриманіше, ніж його брат. - Ми довго

“An honor.” Finn bowed more reservedly than his brother. “We have waited a long time to meet you.”

The third of them—a young man with sandy-blond hair and freckles—gave me a shy smile and nodded.

“Yes, an honor,” he echoed Finn’s sentiment. “I’m Ezra.”

I shot a wary glance in Gemma’s direction. “You—” My throat scraped, drawing heat to my cheeks in embarrassment. “You too,” I finished shyly.

“Why so quiet?” Caz’s hazel eyes twinkled as he chuckled.

Finn shot him a warning stare.

“We are here for your protection and companionship. Nothing more.”

“Why do I need protection?” I glared at Gemma.

She didn’t answer, only winced and turned to the others.

Vexed, I furrowed my brow and crossed my arms over my chest, careful to avoid brushing against my wound. What else had she forgotten to tell me?

Apprehension weighed heavy on me. My mysterious savior stood by the fireplace, jacket removed, illuminated by the cabin’s dim light. He stood with his arms crossed, at least a full head and shoulders taller than me. Huge. His expression was cold, grumpy, and the muscles of his jaw were flexed. He looked... brutal.

His teeth were pressed together behind his lips. His hair—tied back partially with a black leather strap—was dark brown, and his matching beard was thick, well-kempt. Wild, yet reserved. He wore all black, shirt sleeves rolled up to his elbows, top button undone. Both forearms were covered in tattoos, uniform tally marks that spiraled up, around, and into his sleeves.

His muscles were clenched so tight that the veins in his thick, corded forearms were visible. Yet, despite the tension in his body, those warm, hickory eyes glowed like honey. He was so savagely beautiful and exhilaratingly terrifying that I had to remind myself to breathe. When my breath caught in my throat, he noticed. His stern expression turned tortured, and his dark eyebrows drew together.

чекали зустрічі з тобою.

Третій з них - молодий чоловік з пісочно-русявим волоссям і веснянками - сором'язливо посміхнувся мені і кивнув.

- Так, це честь, - підтвердив він, повторюючи слова Фінна. - Я Езра.

Я кинула насторожений погляд на Джемму.

- Для... - почала я, але голос зрадницьки захрип, щоки спалахнули вогнем від сорому, - Для мене теж. - додала я тихо.

- Чому така тиха? - з лукавою іскринкою в очах засміявся Каз.

Фінн кинув на нього попереджуючий погляд.

- Ми тут, щоб захистити тебе і скласти компанію. Не більше.

- Навіщо мені охорона? - я гнівно поглянула на Джемму.

Вона не відповіла, лише зморщилася і повернулася до інших. Роздратована, я нахмурила брови і схрестила руки на грудях, обережно, щоб не зачепити рану. Що ще вона забула мені сказати?

Тривога усім тягарем лягла мені на плечі. Мій таємничий рятівник стояв біля каміна, знявши куртку, освітлений тьмяним світлом хатини. Вищий за мене, щонайменше на півтори голови, масивний, із закладеними на грудях руками. Похмурий вираз обличчя, напружена щелепа. Було в ньому щось... дике.

Він міцно стискав зуби. Волосся, частково зібране чорною шкіряною стрічкою, було темно-каштанове, як і густа, доглянута борода. Дикий, але водночас стриманий. Одягнений повністю в чорне - сорочка з розстібнутим верхнім гудзиком і рукавами, заковченими до ліктів. Обидва передпліччя були вкриті татуваннями, рівними спіральними лініями, що піднімалися вгору, оберталися довкола рук і заглиблювалися в рукави.

По напруженим м'язам його сильних, рельєфних передпліч проступали вени.

Але його очі, напротивагу кремезному тілу, мали теплий, медовий блиск.

Він був до болю вродливий - жорсткий, небезпечний і прекрасний водночас. Розглядаючи його, я забувала, як дихати. Коли він помітив, що я затримала подих, його брови насупились, суворий вираз обличчя став вимученим.

He silently observed while the other three exchanged small talk about their journey, drinks, supper, and the weather.

The tension that pooled off of him should have irked me. Instead, the power of his stare was so rigid and gravitating that I couldn't help but feel it centered me, for better or for worse.

"I was told there would be three, not four." Gemma's voice was unnaturally high-pitched in the way it was when she was stressed. She brought a tray of hot tea, coffee, and mugs to the sofa. "I expected the Sinclair brothers and Ezra. That is what Simeon, Elowen, and the Wintertons agreed to. Three. No more, no less." She scowled at my wolf slayer in the corner of the room. "So who are you?"

Something I, too, was quite interested to know. But I was stubborn enough to keep my glare trained on Gemma.

"That's Smyth. Simeon's orders, last minute," retorted Caz, then nodded at me. "I bet our girl here's glad he tagged along."

My cheeks flooded with heat. Words—all of them—were trapped in my throat. My pleading eyes sought out Gemma, desperate for aid. I should have been more than nervous. I should have been angry...

But there were six total people in my home, including Gemma and this... Smyth. More presence, more life, than I could ever remember inside these walls. Against my better judgment, despite my nerves and inability to speak, I felt reluctant to wish away the sudden and welcome warmth of company. Loneliness had made me irrational.

"Not your girl, you creep." Ezra flashed his bright-blue eyes at Caz, his voice an uncomfortable groan.

"Oh, don't act like you didn't spend the entire last week talking about anything but meeting her, Ez." Caz took a casual sip of his coffee and lifted an eyebrow at Ezra.

"Yeah, but she's my—" Ezra stopped himself, glaring at Caz before turning to me. He bore an uncanny resemblance to Oliver, both with his sandy-blond hair and dimples. And those deep-blue eyes... those were Phillip and Oliver's eyes. "You're my cousin." His awkwardness—though it did little

Він мовчки спостерігав, доки інші троє невимушено розмовляли про свою подорож, напої, вечерю та погоду.

Напруженість в його погляді мала б мене непокоїти, але дивним чином вона, навпаки, зосереджувала.

- Мені казали, вас буде троє, а не четверо, - голос Джемми злетів на високі ноти, як завжди, коли вона нервувала. Вона принесла тацю з гарячим чаєм і кавою, - Я чекала братів Сінклерів і Езру. Ми домовились з Симеоном, Елоуеном і Вінтертонами. Троє. Не більше й не менше, - вона насупилася на мого рятівника, що стояв у кутку. - То хто ти такий?

Мені теж було дуже цікаво це дізнатися. Але я була достатньо впертою, щоб не відводити погляд від Джемми.

- Це Сміт. Наказ Симеона, в останню хвилину, - відрізав Каз, а потім кивнув мені, - Б'юсь об заклад, наша дівчина рада, що він тут.

Мої щоки спалахнули. Слова застрягли в горлі. Я благально глянула на Джемму, шукаючи підтримки. Я мала б бути більш ніж настрожена. Мала б бути роздратована... Але в хаті тепер було шестеро людей, включаючи Джемму і цього... Сміта - більше життя, ніж я бачила тут за всі роки. І, всупереч здоровому глузду, попри нерви й нездатність говорити, мені не хотілося, щоб це відчуття присутності зникло.

Самотність зробила мене нераціональною.

- Вона не твоя дівчина, бовдуре, - Езра гаркнув на Каза.
- Ой, не прикидайся, ніби ти не провів весь минулий тиждень, розмовляючи про те, як хочеш з нею познайомитися, Ез, - усміхнувся Каз, сьорбнувши каву.
- Так, але вона ж моя... - Езра зупинився, втупившись очима в Каза, а потім повернувся до мене. Він був, на диво, схожий на Олівера, в обох було волосся кольору піску, ямочки на щоках. А ті темно-блакитні очі - це були очі Філіпа і Олівера. - Ти моя кузина.

Зняковілість на його обличчі, хоч і не допомогала мені заспокоїтись, була

to help my nerves—was endearing. At least I wasn't the only anxious one. "By marriage, anyway. My mom was Phillip's older sister," he rushed out. "What?" I sucked in a ragged breath. I didn't know Phillip had a sister, or any extended family now that I thought about it. "Gemma?"

"Ezra," Gemma spoke slowly, like she feared I was having a hard time understanding. She rested her long fingers on Ezra's forearm. "He's your cousin, Ary. He's family."

"I had a family." The words threw themselves loose from my lips like rogue blades. And I hated myself for saying it.

Finn and Caz both crossed their hands in their laps and pursed their lips, waiting patiently for someone else to fill the silent space. Ezra sighed. I expected anger, but his eyes were rich with empathy, and I hoped he wouldn't hold it against me.

I stole a glance at the man I now knew to be called Smyth and saw he had trained his unreadable eyes on the ground, muscles flexing in his jaw.

"I'm sorry," I sighed, forcing my attention back to Ezra. "I'm sorry, that was uncalled for."

Ezra waved it away and shrugged. "You've been through a lot." He looked at me, then at the others, then chuckled. "If it was dropped on me that I was destined to save the world, I'd be a bit miffed too." Gemma rubbed her eyes and sighed, cringing.

"What?" I choked. I was still very angry with her, but that anger didn't rival the pit of nausea burrowing deep inside me.

"You haven't told her?" Finn nearly shouted, his expression a mix of stress and mirth. "Well, shit."

"This should be fun." Caz leaned back in his seat and folded a pair of toned arms behind his head. His hazel eyes twinkled beneath a few strands of black hair—far messier than his brother's.

"I was getting around to it," Gemma grumbled, scowling at them both. "Elowen didn't exactly leave me with a trusting Ary. I just told her Simeon's her real father, and she needed time to process."

милою. Я була рада, що не одна тут червонію.

- Ну, двоюрідна. Моя мама була старшою сестрою Філіпа.

- Що!? - я нерівно вдихнула. Я не знала, що у Філіпа була сестра, або будь-які інші родичі. - Джеммо?

- Езра, - Джемма повільно заговорила, ніби даючи мені час переварити цю інформацію. Вона поклала свої довгі пальці на передпліччя Езри, - Він твій кузен, Арі. Твоя сім'я.

- В мене була сім'я, - слова вилетіли з моїх вуст, наче ножі. Я зненавиділа себе одразу ж, як сказала це.

Фінн і Каз схрестили руки на колінах і стиснули губи, терпляче чекаючи, поки хтось інший заповнить напружену тишу.

Езра зітхнув. Я очікувала побачити в його очах гнів, але там було лише співчуття, і я плекала надію, що він не триматиме на мене зла.

Я кинула погляд на чоловіка, якого тепер знала під ім'ям Сміт, і побачила, що його незворушний погляд був спрямований у підлогу, а на щоках його грали жовна.

- Вибач. - я зітхнула й поглянула Езрі в очі. - Це було зайве.

Езра лише махнув рукою.

- Тобі довелося багато чого пройти, - він оглянув всіх присутніх в кімнаті й усміхнувся. - Якби я дізнався, що моє призначення - врятувати світ, я б теж був роздратований.

Джемма потерла очі й тяжко зітхнула, скривившись.

- Що? - хрипко вимовила я. Я все ще сердилася на неї, але той гнів не міг зрівнятися з відчуттям нудоти, що заворушилось глибоко в мені.

- Ти їй не сказала? - голос Фіна ледь не зірвався на крик. На обличчі його з'явилась суміш напруги й захоплення. - Бляха.

- Це буде весело, - Каз відхилився й закинув м'язисті руки за голову. Його горіхові очі блищали під кількома пасмами чорного волосся - набагато більш скуйовдженого, ніж у його брата.

- Я збиралася це зробити, - буркнула Джемма, зиркнувши на них обох.

- Еловін не залишила мені довірливо налаштованої Арі. Я щойно сказала їй, що Симеон - її справжній батько, і їй потрібен час це обдумати.

She wrung her hands together before throwing them in the air.

“Such a gods-damned mess!”

I swallowed hard and looked around at them all in an attempt to garner a look of encouragement or confidence, something that didn't make me feel completely and utterly lost. My gaze landed on the towering mass of man in the corner. Smyth's gaze locked with mine immediately. Almost as if he'd been waiting for me to look.

The sense of safety I'd felt when he carried me back from the barn still soothed me. But it was... wrong. I knew that I was so desperate for connection that I yearned to trust whoever walked through my front door. For some reason, my instinct had chosen him, and I had a feeling it probably shouldn't have.

“What do you need to tell me?” I retrained my eyes on Gemma, feeling slightly more steady where I sat. “Tell me.”

Gemma sat down in the empty armchair across from me, folded her long fingers in her lap, and cleared her throat.

“Do you remember me telling you about the Dark Ages? Over four hundred years ago, the Rexus dynasty ruled over Nyrida.”

I nodded. The Rexus family had somehow been eradicated by a few rogue vigilante-types, but before their collective deaths, that family had held power for centuries. They were ruthless. They used fear and lies to demand subordination from the people.

“Our people were starving to death under their reign. Those that weren't starving were fighting each other while the ruling tyrants kept all the wealth and power to themselves. Until the people found a way to overthrow them. People—two men, specifically.” Her eyes darted to the others while she divulged details she'd never given me before.

“Some say those men made a deal with the twelve gods to do it. Others say they just got lucky.”

I shifted in my seat. My parents had never let me read any books about our pantheon of twelve gods—the Selvaren. I knew there were twelve, and I

Вона зчепила руки, а тоді безпорадно розвела їх у повітрі.

- Який же це клятий богами безлад!

Я ковтнула й обвела їх поглядом, шукаючи бодай крихту підбадьорення чи впевненості - щось, що не дало б мені почуватися цілковито й безнадійно розгубленою. Мій погляд зупинився на високій, масивній постаті в кутку. Сміт одразу зустрівся зі мною очима. Наче чекав, коли я подивлюся.

Відчуття безпеки, яке я відчула, коли він ніс мене від стайні назад, досі заспокоювало. Але це було... неправильно. Я знала, що так відчайдушно прагну бодай якогось зв'язку, що готова довіритися кожному, хто переступить поріг мого дому. І чомусь мій інстинкт обрав саме його, і я підозрювала, що, ймовірно, не варто було цього робити.

- Що ти маєш мені розповісти? - я повернула свій погляд на Джемму, почуваячись трішки впевненіше. - Кажи.

Джемма опустила на крісло навпроти мене, склала свої витончені пальці на колінах і прочистила горло.

- Пам'ятаєш мою розповідь про Темні віки? Понад чотириста років тому династія Рексус правила Ніридою.

Я кивнула. Родину Рексусів було знищено кількома самопроголошеними месниками, але до своєї колективної загибелі ця сім'я століттями тримала владу в руках. Вони були безжалюні. Вони правили страхом і брехнею, змушуючи народ підкорятись.

- Наш народ помирав від голоду під час їхнього правління. Ті, хто не голодував, ворогували між собою, тоді як правлячі тирани привласнювали всі багатства й усю владу. Так тривало, доки люди не знайшли способу їх повалити. Якщо бути точніше, це були двоє чоловіків. - Її погляд метнувся до інших, коли вона розкривала подробиці, яких ніколи раніше мені не розповідала. - Дехто каже, що ті двоє уклали угоду з дванадцятьма богами - Селваренами. Інші ж, що їм просто пощастило.

Я ніяково поворухнулась на стільці. Мої батьки ніколи не дозволяли читати книги про пантеон дванадцяти богів - Селварен. Я знала скільки їх було і те, що

knew they showed no signs of mercy upon most of us. Beyond that, they were a mystery to me.

“What do you say?”

Gemma sighed.

“I say we should have known that mankind cannot handle unlimited power without misusing it.”

Apprehension snaked like a prickly vine around my neck.

“Those two young men, childhood friends...” Gemma straightened her shoulders and continued. “They went looking for the magic of the Selvaren—a magic only spoken about in legends. They guessed it was a lost cause, a silly story for children with overactive imaginations, but they were desperate to find some way to overthrow the tyrants. It took them over a decade, but that magic? They found it hidden somewhere beneath Nyrida’s surface. They never disclosed exactly where or how they found it but kept it for themselves and used this power to destroy the Rexus family. The battle was quick and bloodless. The new way of life was meant to be peaceful and sustainable—a better world for our people. And it worked. For a while, this world had a new start. The land was cultivated through good magic. The people were treated fairly, resources shared, power distributed equitably. For the first time in centuries, Nyrida held hope for a future.”

“Okay.” I shifted in my seat. “Go on.”

Gemma’s eyes darted around the room again before confessing,

“One of those two men was Simeon, your father.”

Disbelief had me gauging the others’ reactions, but they were all stoic. Unsurprised. My brow lifted.

“I thought these men were alive over four hundred years ago.”

I jumped at the sharp flick of Caz’s tongue on the roof of his mouth. He wiggled his fingers in the air.

“Magic of the Selvaren, Your Highness.”

Finn rolled his eyes at his brother and muttered, “Read the room.”

Caz chuckled. I took note that the older of the handsome, black-haired

милосердя вони не виявляють майже ні до кого з нас. Все інше було для мене таємницею.

- А ти як думаєш?

Джемма зітхнула.

- Я думаю, що ми мали б знати: люди не здатні володіти необмеженою владою й не зловживати нею.

Передчуття тривоги обвилось довкола моєї шиї, мов колючий плющ.

- Ті двоє юнаків, друзі дитинства... - Джемма випростала плечі й провадила далі. - Вони вирушили на пошуки магії Селваренів - магії, про яку говорили лише в легендах. Вони й самі гадали, що це безнадійна справа, дитяча вигадка для надто бурхливої уяви, але відчай штовхав їх шукати спосіб повалити тиранів. Минуло понад десять років, але вони знайшли ту магію, приховану десь під поверхнею Ніриди. Де саме і як - ніколи не розповіли. Вони зберегли її для себе й скористалися цією силою, щоб знищити родину Рексусів. Битва була швидкою й безкровною. Новий устрій життя мав бути мирним і спокійним - кращим світом для нашого народу. І певний час це працювало. Світ отримав новий шанс. Земля оброблялася доброю магією. Людей судили справедливо, ресурси розподілялися порівну, влада - рівномірно. Уперше за століття Нірида сповнилася надії на майбутнє.

- Гаразд, - я знову посунулася на стільці. - Продовжуй.

Погляд Джемми знову ковзнув кімнатою, перш ніж вона зізналася.

- Одним із тих двох був Симеон. Твій батько.

Невіра змусила мене шукати реакції інших, але всі вони лишалися незворушними. Нездивованими. Я підняла брову.

- Я думала, що ці чоловіки жили понад чотириста років тому.

Каз клацнув язиком, і я здригнулася від несподіванки. Він повернушив пальцями в повітрі.

- Магія Селваренів, Ваша Високосте.

Фінн закотив очі на брата й пробурмотів:

- Вмій зчитувати атмосферу в кімнаті.

Каз тихо засміявся. Я відзначила про себе, що старший із цих вродливих

brothers found no time or place too inappropriate for a lighthearted joke. Maybe I'd appreciate that later, but not right now.

"Magic," I repeated skeptically.

Yes, sure, magic. The magic of the gods was a myth. Even if I bought that theory, which I didn't, this Simeon fellow had made no effort to be a part of my life. If Elowen was writing to him, he knew about me and knew what I was to him. Yet he remained absent. Not a single effort to connect with his daughter. He had no right involving me in whatever mess he'd gotten himself into. I would let Gemma say her piece, but decided I didn't have to accept it.

"You're a queen, Ary." Gemma bit her lip, her eyes filled with apology for what she was about to admit. "The queen, actually. Of Nyrida."

чорнявих братів не вважав жодну мить чи місце надто недоречними для легковажного жарту. Можливо, колись я це оціню. Але не зараз.

- Магія. - скептично повторила я.

Так, звісно, магія. Магія богів - це міф. Навіть якби я припустила таку можливість, чого я не зробила, цей Симеон жодного разу не намагався бути частиною мого життя. Якщо Еловін писала йому, то він знав про мене й знав, ким я була для нього. Але він все одно не з'явився. Не доклав жодних зусиль, щоб зустрітися з власною донькою. Він не мав жодного права втягувати мене у той безлад, який сам створив. Я вирішила дати Джеммі договорити, але заздалегідь знала, що не прийму те, що вона скаже.

- Ти королева, Арі. - Джемма прикусила губу. Очі її винувато опустилися через те, що вона ось-ось мала сказати. - Справжня Королева Ніриди.

Chapter 2. Rendering metaphors in Ukrainian translation of *The Silversmith* by LJ Claren

2.1. The definition of metaphor and its types

LJ Claren is an imaginative storyteller, passionate book lover, and devoted mother of two as well as a loving wife. Her novels focus on resilient heroines who continue fighting after hardship and on imperfect yet deeply compelling characters who stand beside them. Her first adult romantasy novel, *The Silversmith*, opened the Selvaren series. *The Silversmith* narrates the story of Ary Gold, whose life undergoes a profound transformation following the unexpected arrival of a group of strangers who reveal a hidden truth. The narrative is characterized by a high density of metaphorical language, which not only contributes to character development but also enhances the aesthetic, emotional, and expressive depth of the text. Through metaphor, the author conveys complex psychological states and interpersonal dynamics in a vivid and accessible manner.

Metaphor has long been regarded as a fundamental and pervasive phenomena in language, playing a crucial role in both literature and communication. Its significance extends beyond stylistic ornamentation, as it reflects the cognitive processes through which individuals conceptualize and interpret reality. Metaphors vary across different cultures and countries, reflecting unique linguistic traditions, worldviews, and ways of understanding reality. As noted by Radetska S. and Milova O. (2025, p. 248), this diversity is manifested in differences in metaphorical content, structure, and function, which has led to the emergence of numerous classification systems. In this chapter, the concept of metaphor and its main types will be defined.

The complexity of metaphor necessitates a clear theoretical framework that would allow for its systematic description and classification. Such a description of metaphor was systematically developed within Conceptual Metaphor Theory. While analyzing this theory Kövecses Z. emphasizes that “conceptual metaphor is understanding one domain of experience in terms of another” (2017, p. 1), involving transferring meaning from the source domain (typically more concrete) to the target domain (usually more abstract). This interaction between domains is systematic rather than random, as it reflects stable patterns in human cognition. Moreover, as Morozova M. states, such mappings enable individuals to “understand abstract concepts through more familiar and concrete experiences” (2025, p. 60).

Thus, metaphors are not viewed as isolated expressions, but as systematic patterns that can be grouped into distinct types based on their structure and function. According to Nguyen Ngoc Vu (2015, pp. 49-51), there are three types of metaphors:

1. Structural metaphors: allow us to understand complex experiences through more familiar and concrete ones (Nguyen Ngoc Vu, 2015, p. 49). They are often strongly conventionalised and involve systematic mappings between source and target domains. A typical example is the conceptual metaphor TIME IS MONEY, reflected in expressions such as *you're wasting my time; that meeting cost me a lot of time; I spent three hours on that assignment*. Here, the concept of time is presented as a valuable resource that can be spent, wasted or saved.

2. Orientational metaphors: help us organize ideas through spatial movement such as up/down, in/out, front/back (Nguyen Ngoc Vu, 2015, p. 50). *Examples: I'm feeling up today; Her mood rose after hearing news; He's on top of the world*. These expressions reflect the way human experience is grounded in physical embodiment. In other words, positive emotional states are commonly associated with an upward orientation, such as an uplifted posture or raised head position. Thus, these examples can be categorized under the conceptual metaphor HAPPY IS UP.

3. Ontological metaphors: these involve understanding abstract ideas as tangible objects and substances (Nguyen Ngoc Vu, 2015, p. 51). As Nguyen H. states “our perception of physical objects and materials shapes ontological metaphors” (2025, p. 3) and helps us understand experiences that cannot be directly perceived or easily conceptualised in physical terms. In this way, abstract phenomena such as emotions, states of mind, and complex cognitive processes are

cognitively structured as entities, substances, or containers, thereby making them more accessible for human interpretation and linguistic expression. *Examples: Swallowing down my nerves (Claren, 2025, p. 12); Her eyes filled with apology (Claren, 2025, p. 38).*

In conclusion, metaphor is not merely a stylistic device, but a fundamental cognitive mechanism that shapes how individuals perceive and structure reality. The Conceptual Metaphor Theory provides a systematic framework for understanding metaphor as a mapping between source and target domains, where abstract concepts are interpreted through more concrete experiences. Furthermore, the classification of metaphors into structural, orientational, and ontological types demonstrates the diversity of ways in which abstract ideas are conceptualized.

2.2. The overview of techniques for rendering metaphors

Metaphor translation is widely regarded as one of the most complex and debated issues within Translation Studies. The process of translating metaphors involves not only the transfer of meaning but also the negotiation between different linguistic systems, cultural frameworks, and cognitive patterns. In this chapter, the techniques employed in the translation of metaphors are identified and examined, with illustrative examples drawn from the analysed text.

According to Skrylnyk S. (2015, p. 250), the greater the cultural distance between languages, the more difficult it becomes for translators to preserve the integrity of metaphorical meaning. Skrylnyk S. distinguishes three types of metaphorical unities: general (common to all humanity), relatively specific (characteristic of particular cultural groups), and culture-specific (unique to a given culture). It may be assumed that culture-specific metaphorical unities pose the greatest challenge for translators, as they often lack direct equivalents in the target language and therefore require not only semantic adaptation but also contextual reinterpretation.

In this regard, particular attention should be paid to the classification of metaphor translation techniques. In their work, Molina L. and Hurtado Albir A. (2002, pp. 509-511) propose their classification and provide an explanation of it. It comprises eighteen translation techniques:

1. Adaptation. This technique is employed when a cultural element of SL is replaced with a culturally equivalent element in the TL to ensure communicative adequacy. (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 509). *For example, substituting English baseball metaphor with Ukrainian football metaphor, for more familiar cultural effect.*

2. Amplification. This technique is used when the translator adds explanatory information that is absent in the original (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510). *Example: Her chestnut waves cascading on the pillow. - Їх каштанові пасма, наче хвилі, спадали на подушку.*

3. Reduction involves the omission of elements present in the ST when they are considered redundant, implicit, or unnecessary in the TL (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510). *Example: The ache of hunger blurring my vision (Claren, 2025, p. 6). - Голод затуманив мій зір.*

4. Borrowing. This technique involves taking a word directly from another language (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510). It can be pure (no spelling changes) and naturalised (spelling is adjusted to target language). *Example: He had a feeling of déjà vu.* The French word is used in English without changes, which is an example of pure borrowing.

5. Calque. It is a literal translation of a foreign expression, reproducing its structural components in the TL (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510). Instead of borrowing the foreign phrase directly, the translator translates its components literally. *Example: skyscraper - хмарочос.*

6. Compensation. This technique is applied when the metaphor cannot be translated in the same spot and the translator recreates it elsewhere (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510). Importantly, compensation does not require structural or lexical equivalence; its primary goal is the preservation of communicative and aesthetic impact.

7. Description. A lexical unit from the source text is replaced by an explanatory phrase in the target text that conveys its meaning, function, or cultural significance. (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510) *Example: kimono - традиційний японський одяг, що одягається на офіційні події.*

8. Discursive creation. While using this technique the translator produces a seemingly unpredictable or creative equivalent that cannot be deduced from dictionary meanings or structural correspondences. (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510). This technique is frequently used in translating titles, advertising texts, or expressive literary elements, where communicative effect is prioritised over formal equivalence. *Example: How to Make a Killing (title of the movie) - Мисливець за спадком.*

9. Established equivalent. According to Prajoko D. (2020, p. 1), this technique may be applied only when “an expression in the source language is recognized in dictionaries or actual language use as an equivalent in the target language”. *Example: to spill the beans - розкрити таємницю.*

10. Generalization. It occurs when a more general or less specific term is used in the target text compared to the source text (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510). This technique is applied when specificity is either unnecessary or cannot be easily preserved in translation. *Example: oak - дерево.*

11. Linguistic amplification. This technique involves the addition of linguistic elements in the target text that were not explicitly present in the source text. It is used in interpreting and audiovisual translation (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510).

12. Linguistic compression. It is the opposite of linguistic amplification and refers to the reduction or synthesis of linguistic elements in the target text (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510).

13. Literal translation. is a technique in which the source text is translated word-for-word preserving both structure and meaning (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510). *Example: She opened a window. - Вона відчинила вікно.*

14. Modulation involves a change in the semantic or cognitive perspective of the source text in the target text while preserving the overall meaning (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510). *Example: It is not that difficult. - Це легко.*

15. Particularization. It refers to the use of a more specific or concrete term in the target text compared to the source text (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 510). *Example: vehicle - машина.*

16. Substitution. This translation technique includes rendering a linguistic or paralinguistic element by replacing it with another element that fulfills the same communicative function in the target text (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 511). *For example, rendering a nod indicating agreement in the source text as “yes” in the target language.*

17. Transposition. Transposition refers to a change in grammatical category or syntactic structure between the source and target texts without altering the meaning (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 511). *Example: Preparing for exams completely drained me. - Я була повністю виснажена через підготовку до екзаменів.*

18. Variation. Variation involves changes in linguistic or paralinguistic elements such as tone, stylistic level, dialect, or register in order to adapt the text to a specific communicative context or target audience (Molina L. & Hurtado Albir A., 2002, p. 511). *Example: It's cold as fuck outside, dress warmer. - На вулиці капець як холодно, одігнися тепліше.*

To summarize, the degree of cultural distance between languages significantly influences the choice of strategy, particularly in the case of culture-specific metaphors. The classification discussed by Molina L. & Hurtado Albir A. encompasses a wide range of translation techniques, including adaptation, amplification, reduction, borrowing, calque, compensation, description, discursive creation, established equivalent, generalization, linguistic compression/amplification, literal translation, modulation, particularization, substitution, transposition, variation (2002, pp.

509-511). Overall, this taxonomy demonstrates that metaphor translation is not a uniform or mechanical process but rather a flexible set of operations guided by contextual, cultural, and stylistic considerations. The analysis of these techniques highlights that translators frequently combine several strategies within a single textual unit in order to preserve both meaning and pragmatic effect.

2.3. Issues appearing in the process of metaphor translation

Metaphors are often considered partially translatable when they are based on universal conceptual patterns shared across cultures; however, their translation frequently depends on language-specific features as well as the particular type of metaphor involved. Therefore, the process of metaphor translation presents a range of difficulties that require careful consideration. In this chapter, the key translation problems related to metaphors will be identified and analyzed.

According to Sayf M. & Mokhtar O. (2026, p. 2) metaphors are particularly difficult to translate because they often lack direct equivalents in the target language. This lack of equivalence is further complicated by cultural, stylistic, and cognitive differences between languages.

Major issues arising in the process of metaphor translation include: semantic change (Liashkova I., 2016, p. 68), cultural difference (Sydorenko Y., 2023, p. 128), loss of symbolic imagery (Ostapenko S., 2016, p. 53) and re-mapping (Jankowiak K. and Lehka-Paul O., 2021, p. 177). Based on the works of various scholars, the essence of these issues can be outlined as follows:

1. Semantic change. As Lyashkova I. (2016, p. 68) states, “since metaphorical expressions often lack established lexical equivalents in the target language, they effectively function as semantic neologisms”. This means that the translator often needs to alter the semantic structure of the metaphor by adding or omitting details; this can be linked to the phenomena of loss and gain. According to Ahmad A. (2024, pp. 16-20), loss refers to the absence of certain elements in the target text that were present in the source text, whereas gain occurs when the target text introduces elements that are not found in the original. *Example: It took me a while to settle, and I could feel her nervous gaze flickering over me (Claren, 2025, p. 23).* - *Я довго не могла вмотитися, відчуваючи на собі її неспокійний погляд.* Here the word “*flickering*” that, according to Cambridge Dictionary (2026), means “appearing for a short time before disappearing again” is omitted in the target text. Although it could theoretically be translated into Ukrainian as “*мерехтливий погляд*”, such an expression is not conventional in Ukrainian. As a result, the translator removes this component, thus illustrating semantic loss.

2. Cultural difference. Cultural metaphors present significant difficulties because of conceptual and linguistic differences across languages (Sydorenko Y., 2023, p. 128). According to Alghbban M. & Maalej, Z. (2023, p. 73), the degree of metaphor translatability depends largely on the amount of cultural content embedded in it. Nevertheless, as Baker M. (2018, p. 74) argues, “culture-specific items are not necessarily untranslatable”. In many cases, such metaphors can be rendered by replacing them with culturally appropriate equivalents in the target language. If no such equivalent exists, the translator may resort to paraphrase, explicitation, or, in some cases, omission. *Example: I didn't have an ounce of strength or skill (Claren, 2025, p. 9).* - *Я не мала ні краплі сил, чи вміння.* This expression “*not to have an ounce of something*”, according to Cambridge Dictionary (2026), means “to not have any of a quality or emotion” and is translated using the Ukrainian equivalent “*ні краплі*”. This example demonstrates that cultural metaphors are not always untranslatable, as equivalent expressions may exist in the target language.

3. Loss of symbolic imagery: This issue commonly occurs when a metaphor is replaced with a culturally resonant equivalent in the target language. In her work Ostapenko S. (2016, p. 53) analyzes translation examples and admits that certain sentences can be translated by substituting a word, which results in the loss of the metaphorical meaning. Thus, the original imagery may be partially lost or transformed, which can affect both the stylistic and semantic integrity of the text. *Example: Conflict had probably followed me (Claren, 2025, p. 21).* -

Можливо, біда йшла за мною слідом. The metaphorical representation of “*conflict*” as something that follows the speaker is replaced by “*біда*”, which shifts the original symbolic focus, demonstrating the transformation of symbolic imagery.

4. Re-mapping. This problem is particularly relevant in the context of conceptual metaphors, which are structured through the interaction between a source domain and a target domain. In metaphor translation, translators must not only transfer lexical meaning but also reconstruct the conceptual mapping underlying the metaphor in the target language. By “re-mapping” Jankowiak K. and Lehka-Paul O. (2021, p. 177) mean that the translation process requires not only the identification of cross-domain mappings underlying the metaphor, but also their reconstruction and adaptation within the target language. *Example: He smirked and scanned me from head to toe* (Claren, 2025, p. 6). - *Він посміхнувся і змряв мене поглядом з голови до н'ям.* Here re-mapping can be observed, as the English structural metaphor MIND IS A MACHINE (technological domain) has changed to Ukrainian EVALUATION IS MEASURING (physical domain). Thus, the conceptual metaphor was reconstructed.

Thus, metaphor translation is a complex process that involves a number of interrelated difficulties. These include semantic change, cultural difference, loss of symbolic imagery and re-mapping. Each of these problems reflects different aspects of linguistic, cultural, and stylistic differences between source and target languages. As a result, metaphor translation often requires adaptation strategies that inevitably lead to partial changes in meaning, style, or imagery, even when the overall sense of the original text is preserved.

2.4. Defining metaphor types in the literary text *The Silversmith* by LJ Claren

The process of translating this literary work presented numerous challenges, requiring the application of a range of translation techniques. Given the complexity of metaphorical expressions, the identification of a single, clearly defined strategy is not always possible, as multiple techniques may be employed simultaneously within the same segment. As noted by Fuyuan L. and Ping Yi (2020, p. 171), “the translator should make a flexible method in the concrete context and never just stick to the rules”, emphasizing the importance of adaptability in translation practice.

As previously stated, there are three types of metaphors: structural, orientational and ontological (Nguyen Ngoc Vu, 2015, pp. 49-51). All three were found in the text and are discussed in the next sections:

The following examples illustrate the use of **structural metaphors**:

Relief and unease warred in response to having her back (Claren, 2025, p. 23). In this example, emotional conflict is conceptualized in terms of war, activating the broader metaphorical mapping EMOTIONAL CONFLICT IS WAR. This mapping structures the reader’s understanding of psychological experience by drawing on familiar notions of conflict and confrontation, as seen in related expressions such as *to fight one’s fears* or *one’s mind is a battlefield*. Another instance is:

She was a cure for my loneliness (Claren, 2025, p. 23). Here, loneliness is construed as a condition that can be cured, thus drawing on the conceptual metaphor NEGATIVE EMOTIONS ARE ILLNESSES. As Zhao Y. (2024, p. 337) observes, this type of metaphor involves attributing characteristics of physical illness to psychological states. This conceptualization implies not only the presence of suffering but also the possibility of recovery or healing. Similar metaphorical patterns can be observed in expressions such as *heartbroken*, *dying of boredom*, and *lovesick*. A further example is:

He smirked and scanned me from head to toe (Claren, 2025, p. 7). In this case, the verb “*scanned*” reflects the conceptualization of human perception in terms of technical inspection, which may be captured by the mapping PERCEPTION IS INSPECTION or, more broadly, THE MIND IS A MACHINE. This metaphor suggests a systematic, almost mechanical process of

observation. Related expressions include *to decode one's reaction*, *to survey the crowd*, and *to monitor someone's response*.

Oriental metaphors are also present in the text:

My stomach plummeted (Claren, 2025, p. 7). In this sentence, the verb “*plummeted*” suggests a rapid and uncontrollable fall, which reinforces the sudden onset of fear or anxiety. Thus, the emotional state is described through downward movement, instantiating the conceptual metaphor **BAD IS DOWN**. Another instance for this mapping will be:

... *if only to prove I hadn't fallen into fever dreams*... (Claren, 2025, p. 15). Here, the verb “*fallen*” encodes downward movement and “*fever dreams*”, which, according to Cambridge Dictionary (2026), means “a very strange experience or situation, usually a bad one, that seems like a dream”, reinforces the negative evaluation, thus supporting the same orientational mapping. By contrast, the opposite pattern is illustrated in:

Our eyes met briefly, my pulse climbed sharply, and sweat dampened my palms (Claren, 2025, p. 31). In this case, the verb “*climbed*” suggests gradual rise, which mirrors the escalation of emotional tension within the scene. So, the increase in physiological arousal is conceptualized through upward movement, reflecting the mapping **INTENSITY IS UP**.

Ontological metaphors appear to be particularly frequent in the text. The following examples illustrate this type:

Everything hurt, and it took every bit of willpower to pretend... (Claren, 2025, p. 10). In this instance the abstract concept of willpower is being presented as something that can be measured, thereby rendering it more concrete. This conceptualization allows the reader to perceive psychological effort in terms of physical resources that can be depleted. Similar pattern can be seen in:

... *to maintain the sliver of balance I was able to keep* (Claren, 2025, p. 27). In this case, balance is conceptualized as a bounded entity that can be possessed, maintained, or lost. This metaphor emphasizes the fragility and instability of the character's emotional state.

Another example is:

I ... swallowed my remorse as they devoured their food (Claren, 2025, p. 10-11). In this instance, an abstract emotion *remorse* is conceptualized as a substance that can be ingested, reflecting the metaphor **EMOTIONS ARE SUBSTANCES**.

Likewise:

I blinked once, twice, swallowing down the urge to scream (Claren, 2025, p. 8). Here, the *urge* is similarly represented as something that can be physically suppressed through ingestion, reinforcing the same ontological mapping.

To conclude, the analysis of metaphorical language in *The Silversmith* by LJ Claren demonstrates that all three major types of metaphor: structural, orientational, and ontological, are actively employed in the text. Structural metaphors provide systematic frameworks for conceptualizing abstract experiences through specific ones, while orientational metaphors organize emotional states through spatial relations. Ontological metaphors appear to be the most frequent, reflecting a strong tendency to conceptualize abstract phenomena as concrete entities or substances, thereby enhancing the vividness and emotional impact of the narrative.

2.5. Distinguishing techniques applied in the translation of the literary text *The Silversmith* by LJ Claren

As Ciocoi V. (2022, p. 94) states, “the translator is the architect and the constructor that builds the bridge between the source-language text and the target-language text”. In order to construct this “bridge” with accuracy and functional adequacy, translators necessarily rely on a range of translation techniques that facilitate the transfer of meaning across linguistic and cultural boundaries.

As noted previously, the translation of metaphorical expressions may involve a variety of

established strategies, the choice of which is determined by linguistic, cultural, and contextual factors inherent in the source text. In this regard, Molina and Hurtado Albir (2002, pp. 509-511) identify eighteen principal translation techniques, namely adaptation, amplification, reduction, borrowing, calque, compensation, description, discursive creation, established equivalent, generalization, linguistic compression/amplification, literal translation, modulation, particularization, substitution, transposition, and variation. The following section provides an analysis of applied techniques, illustrated with examples drawn from the literary text under investigation.

Literal translation:

*The northernmost **region** of Nyrida, it **welcomed** only the boldest travelers* (Claren, 2025, p. 6). - *Найпівнічніший край Ніриди вітав лише найсміливіших мандрівників.* In this instance the structure and imagery are directly retained. The personification of the region “welcoming” travellers is preserved, and the correspondence between source and target lexical units demonstrates a straightforward, faithful rendering. Similarly, in:

***Sharp rocks bit** through the cloth of my pants and bare skin of my palms...* (Claren, 2025, p. 9) - *Гостре каміння кусало коліна через тканину штанив і голу шкіру на долонях...* The metaphorical verb “bit” is directly transferred into Ukrainian as “кусало”, maintaining both the figurative meaning and emotional intensity of physical discomfort without significant restructuring.

*I stared as the **fire danced** over the fresh logs...* (Claren, 2025, p. 12) - *Я дивилася як вогонь танцює на свіжих полінах...* The metaphor of fire “dancing” is preserved through a direct equivalent “танцює”, and the overall sentence structure remains closely aligned with the source text.

*More than once, I tried to speak, desperate to fill **the void that solitude had carved inside me**...* (Claren, 2025, p. 20) - *Я кілька разів намагалася заговорити, прагнучи заповнити порожнечу, яку самотність вирізала в мені...* The Ukrainian rendering closely reproduces the lexical and syntactic structure of the source text. Most semantic units are transferred directly without significant restructuring or reinterpretation. The metaphor is maintained in its original conceptual form, with minimal adaptation to target-language norms.

*I felt the **bags under my eyes sink deeper into my skull*** (Claren, 2025, p. 14). - *Я відчула, як мішки під очима провалюються глибше в череп.* In this instance the source text’s imagery and structure were reproduced directly, the bodily image was transferred word-for-word.

Amplification:

*The **excuses, all true, rattled around in my brain**...* (Claren, 2025, p. 22) - *Безліч виправдань лунали в голові, і всі - правдиві.* In this instance the quantifier “безліч” was added to intensify the psychological weight of the character’s internal thoughts. In addition to amplification, the sentence also involves modulation, since the original metaphor of physical movement “rattled around” is transformed into an auditory metaphor “лунали”, shifting the conceptualization of thoughts from spatial motion to sound perception.

*...Gemma worked to cultivate in me the **biting wit** she spoke of...* (Claren, 2025, p. 17) - *...Джемма намагалась виростити в мені ту ж дотепність і зухвалість, що була притаманна їй...* In this instance the source metaphor “biting wit” is expanded through the addition of the lexical element “зухвалість”, which intensifies the description of Gemma’s character and communicative manner.

Another example is found in the sentence: ***That I was theirs had been a thin thread tying me to them both, but that thread had existed.*** (Claren, 2025, p. 19) - *Віра в те, що я їхня донька, була єдиною тонкою ниткою, що пов’язувала мене з ними обома.* In this case, the adjective “єдиною” was introduced to intensify the emotional emphasis of the metaphorical connection. Alongside amplification, reduction may also be observed, since the final clause “but that thread had existed” is omitted in translation, slightly decreasing the emphasis placed on the persistence of that connection.

My throat scraped, drawing heat to my cheeks in embarrassment (Claren, 2025, p. 29). - ... голос зрадницьки захрип, щоки спалахнули вогнем від сорому. Amplification is evident in the addition of expressive element “зрадницьки”, which intensifies the emotional evaluation of the action and strengthens the subjective tone of the utterance. In addition, variation is reflected in the stylistic reshaping of the expression: while the source text uses a relatively neutral physiological description “drawing heat to my cheeks”, the translation employs a more expressive and idiomatic formulation “щоки спалахнули вогнем”. Particularization is also evident in the shift from the anatomical focus “throat” to “voice”.

Reduction:

I focused on breathing despite the ache of hunger blurring my vision (Claren, 2025, p. 6). - Я зосередилась на диханні, попри те, що голод затуманював мій зір. In this instance the noun “ache” is omitted. As a result, the physical pain and intensity conveyed by the original metaphor are partially weakened. Nevertheless, the central metaphorical image of hunger affecting perception is preserved.

Reduction is also evident in the example: **A protective, loving fire had burned in them (in the eyes) for Oliver...** (Claren, 2025, p. 12) - Спрямовані на Олівера вони палали люблячим вогнем. The adjectives “protective” and the phrase “in them” are omitted, which simplifies the emotional complexity and weakens the visual embodiment of emotion associated with the characters’ eyes. At the same time, the central metaphorical image of fire is preserved in the target text. In addition to reduction, transposition can also be observed, since the grammatical focus shifts from the metaphorical noun phrase “fire had burned in them” to the verbal construction “вони палали вогнем”.

I hadn’t heard that sharp, raspy, indignant voice in over a year (Claren, 2025, p. 14). - Я не чула цього різкого, хриплого голосу більше року. Here, the adjective indignant is omitted. Consequently, the emotional colouring of the voice becomes less expressive in the target text. Another example is:

... and I drifted to sleep—a dreamless one, thankfully (Claren, 2025, p. 21). - ... і я заснула - на щастя, без снів. The verb “drifted” was omitted, which softens the gradual, uncontrolled process of falling asleep in the original.

The words threw themselves loose from my lips like rogue blades (Claren, 2025, p. 31). - ... слова вилетіли з моїх вуст, наче ножі. This example demonstrates both reduction and modulation. Reduction is present in the omission of the adjective “rogue”, which carries connotations of unpredictability and danger in the source text. The Ukrainian version simplifies the metaphor to “ножі”, thereby condensing the imagery. Modulation is evident in the shift from a dynamic construction “threw themselves loose” to a more neutral verb “вилетіли”. This alters the perspective from an autonomous action to a more straightforward depiction of rapid movement.

Particularization:

A tight ball of fury began to coil in the pit of my belly (Claren, 2025, p. 14). - Тугий вузол гніву скрутив мій порожній шлунок. The metaphorical image “pit of my belly”, which refers rather generally to an internal bodily sensation, is rendered more specifically as шлунок. Such concretization intensifies the physiological realism of the emotional experience. In addition, modulation is also present, since the metaphorical image changes from a “ball” coiling inside the body to a “knot” tightening the stomach.

...revealing brimming emotion in his earnest gaze (Claren, 2025, p. 25). - і я побачила його щирі, наповнені хвилюванням очі. During the translation of this sentence the word “emotion” was rendered through compression into a more contextually specific equivalent “хвилювання”. Furthermore, a modulation is observed, as the participial construction “revealing” is transformed into the finite verbal form “я побачила”, as well as “gaze” into “очі”, resulting in a shift in perspective and syntactic structure. Additionally, transposition is applied, reflected in the reorganisation of sentence elements in the target text

Generalization:

*There was the faded, horizontally curved **smile** on my lower abdomen from some surgery I'd had when I was young...* (Claren, 2025, p. 13) - *На нижній частині живота лишився блідий, вигнутий по горизонталі слід від давньої операції в дитинстві...* Here, the metaphorical noun “smile”, referring to the shape of the scar, is generalized as “слід”. As a result, the figurative imagery becomes less vivid, though semantically clearer for the target reader.

A similar tendency can be seen in this example: ***Horror... minced my stomach to pieces*** (Claren, 2025, p. 20). - *Жах... розривав мій шлунок на шматки*. The verb “minced”, which metaphorically implies grinding or chopping into tiny pieces, is generalized into the less specific “розривав”.

Another example is: *... I could feel her nervous **gaze flickering over me*** (Claren, 2025, p. 21). - *... відчуваючи на собі її неспокійний погляд*. In this case, the dynamic metaphor “flickering” is omitted and replaced with the more neutral adjective “неспокійний”. Thus, the image becomes less visually expressive.

*...abrasive knock on the front door **startled my stiff, frozen limbs to life*** (Claren, 2025, p. 14). - *... різкий стукіт у двері змусив моє кволе, замерзле тіло ожити*. This example demonstrates generalization through the replacement of the more specific anatomical reference “limbs” with the broader term “тіло”. While the source text localises the physical reaction to particular body parts, the translation generalises the expression to the entire body. This results in a semantically broader but more natural description in Ukrainian.

My chest tightened (Claren, 2025, p. 25). - *Всередині все стиснулося*. This is also an instance of generalization, as the specific word “chest” is replaced with the more abstract and inclusive expression “всередині”. The translation expands the scope from a localized physical sensation to a generalized internal state.

Modulation represents one of the most frequent techniques in the analysed material, as it allows the translator to preserve the emotional and stylistic effect of metaphors while changing the conceptual perspective or imagery:

For instance: *The **room whirled around me**...* (Claren, 2025, p. 24) - *У голові запаморочилося...* Here the metaphorical focus shifts from the external environment to the protagonist’s internal physical state. Instead of depicting the room as spinning, the translation describes the sensation experienced by the character herself. Consequently, the metaphor undergoes a cognitive transformation. Additionally, transposition may also be identified, since the English clause with an explicit subject is replaced by an impersonal Ukrainian construction.

Another example is: ***My cheeks flooded with heat*** (Claren, 2025, p. 30). - *Мої щоки спалахнули*. The original metaphor conceptualizes embarrassment as liquid heat flooding the face, whereas the translation employs the metaphor of sudden ignition or fire. Therefore, the metaphorical image is altered while preserving the emotional meaning.

Those hazel eyes had never been a maternal refuge, not for me (Claren, 2025, p. 12). - *В її карих очах ніколи не було материнської любові, не до мене*. In this example, the metaphorical image of refuge is replaced with the more explicit emotional notion of maternal love. This reflects modulation because the abstract metaphor of emotional shelter is transformed into a direct emotional concept.

The sun was scared to show its face too often this far north, especially with winter looming (Claren, 2025, p. 15). - *Сонце рідко вшановувало своє присутність північні землі, особливо коли зима вже стояла на порозі*. This example illustrates the transformation of metaphorical personification “scared to show its face” into the more formal and poetic phrase “вшановувало своєю присутністю”. The translator changes both the emotional tone and conceptual framing of the image.

Relief and unease warred in response to having her back (Claren, 2025, p. 21). - *Після її повернення, полегшення й неспокій кипіли в мені*. In this example the conceptual metaphor is restructured. The source text presents emotions as opposing forces engaged in conflict “warred”, while the translation shifts this to a different conceptual model: emotions as liquids that “кипіли”.

While the idea of emotional tension is preserved, the metaphorical perspective is changed.

Established equivalent:

My breath vanished (Claren, 2025, p. 8). - *В мене перехопило подих*. Here, although the literal meaning differs structurally, the Ukrainian phraseological equivalent reproduces the same emotional and physiological reaction naturally and idiomatically. Similarly, in the sentence:

...I didn't have an ounce of strength or skill to defend myself (Claren, 2025, p. 9). - *...а я не мала ні краплі сил, чи вміння, щоб захищатися*. In this instance, the English metaphor based on weight measurement is replaced with the Ukrainian idiomatic equivalent “ні краплі сил”.

Everything hurt, and it took every bit of willpower to pretend... (Claren, 2025, p. 9) - *Боліло все, й треба було зібрати всю волю в кулак, аби вдавати...* Here, the original metaphor was substituted with the expression “зібрати волю в кулак”, which functions as a stable Ukrainian metaphorical equivalent conveying emotional self-control and determination.

A clang pierced the taut silence: his blade, dropping to the floor (Claren, 2025, p. 25). - *Брязкіт металу розрізав напружену тишу: його зброя впала на підлогу*. The metaphor “pierced the taut silence” was rendered as “розрізав напружену тишу”, this metaphorical collocation is widely conventional in Ukrainian and represents a naturalized equivalent of the English expression.

At the same time, generalization is applied in the translation of “blade” as “зброя”, as well as amplification in the addition of the word “металу”. The specific reference to a “blade” is broadened to a more general term, which shifts the focus from a precise object to a wider category.

Unfazed by the gore, he fastened an iron grip around my wrist (Claren, 2025, p. 27)... - *Не зважаючи на кров і кланті плоті, що злиплися, він мертвою хваткою оповив мій зап'ясток...* This example contains an established equivalent in the translation of “iron grip” as “мертвою хваткою”. The Ukrainian expression is a conventional idiomatic equivalent used to convey extreme physical restraint, functioning as a standard translation solution rather than an ad hoc rendering. In addition, amplification is present in the expansion of “gore” into “кров і кланті плоті, що злиплися”, which intensifies the graphic imagery.

Transposition:

Irritation burned in my throat (Claren, 2025, p. 17). - *Від роздратування в горлі запекло*. In this sentence the English structure with a nominal subject is replaced by an impersonal Ukrainian construction. The metaphorical meaning remains intact, yet the grammatical organization changes significantly. A similar transformation appears in:

I frowned, my stomach souring with unease (Claren, 2025, p. 21). - *Я насутила брови, хвиля тривоги спазмувала мій шлунок*. The English participial construction is replaced by an independent metaphorical clause. Furthermore, modulation is likewise employed, since the metaphorical image changes from “souring” to “спазмувала”, thereby changing the conceptualization of discomfort from a chemical/gradual process to a physical/spasmodic reaction. In addition, amplification is present in the translation. The Ukrainian version introduces the explicit phrase “хвиля тривоги”, which is not directly expressed in the source text. This addition strengthens and clarifies the emotional state underlying the physical reaction

...all three held kindness in their eyes (Claren, 2025, p. 27). - *...усі троє дивилися з невідомою добротою в очах*. Here, the grammatical structure of possession “held kindness” is replaced with a descriptive verbal construction “дивилися з добротою”. In addition to transposition, modulation can also be identified because the metaphorical conceptualization of kindness as an object contained in the eyes is transformed into an observable quality of one’s gaze.

...the exhausted red rims around my green eyes and the skeletal lines of my body (Claren, 2025, p. 12). - *Червоні кола докола виснажених зелених очей, кістляві лінії тіла*. In this example, the word order and sentence structure were changed. The English sentence presents the description in a more complex structure with several modifiers, while the Ukrainian version reorganises it into a more natural and fluent form for the target language.

The pressure threatened my composure, which I didn't have much of to begin with

(Claren, 2025, p. 20). - Від напруги я втрачала самовладання, якого в мене й до того було небагато.

In this example the sentence shifts from an abstract nominal construction “*the pressure threatened my composure*” to a more verbal and subject-centered structure “*я втрачала самовладання*”, reflecting a syntactic and stylistic reorganization.

Variation:

The thought of her freezing to death, lost in the wilderness, should have wrecked me (Claren, 2025, p. 8). - Думка про неї, що замерзла десь в нетрях, мала б жахати мене. It can be seen that the emotionally intense verb “*wrecked*” is replaced with a stylistically different “*жахати*”. The translation reduces the extreme emotional destruction implied in the source text and replaces it with a more conventional expression of fear or horror. The imagery of emotional collapse is therefore stylistically weakened.

Quiet the hateful voices snarling at my soul (Claren, 2025, p. 21). - Заглушити ти ненависні голоси, що лунали в голові. The translation shifts from a highly expressive, animalistic metaphor “*snarling*” to a standard cognitive metaphor of intrusive thoughts. This results in a significant stylistic reduction of aggression and imagery, while preserving the general meaning of internal mental disturbance. There is also a shift in conceptual perspective, presenting modulation. The source text presents thoughts as external, hostile entities attacking the soul, while the translation reinterprets them as internal mental phenomena.

Thus, the analysis demonstrates that metaphor translation in the examined text involves a range of strategies aimed at balancing semantic accuracy and stylistic adequacy. The findings also indicate that multiple techniques may operate simultaneously within a single example, showing the complexity of translating metaphors. In translation, the choice of technique is determined by the need to preserve the meaning of the metaphor while adapting it to the cultural norms of the Ukrainian language.

Conclusions

In the course of the present study, a Ukrainian translation of the literary text *The Silversmith* by LJ Claren was completed, providing the empirical basis for further analysis. The theoretical section of the second chapter was devoted to the identification and classification of the principal types of metaphors: structural, orientational and ontological (Nguyen Ngoc Vu, 2015, pp. 49-51). Each type was explained and illustrated with examples drawn from the analyzed text, which enabled a systematic examination of their functioning within the narrative. Furthermore, the classification of translation techniques proposed by Molina L. and Hurtado Albir A. (2002, pp. 509-511), was presented, critically discussed, and exemplified using material from *The Silversmith*.

A separate subsection addressed the key challenges arising in the process of translating metaphorical expressions. These challenges include semantic change, cultural difference, loss of symbolic imagery and re-mapping. Each of these issues was analyzed in detail and supported by relevant examples from the translated text, demonstrating the complexity and multidimensional nature of metaphor translation in literary discourse.

The practical part of the study focused on the analysis of the translated text, where instances of metaphor were identified, classified, and examined in terms of the techniques employed for their rendering in the target language. Particular attention was paid to the interaction between different translation strategies, as well as to the extent to which they preserve the semantic content, stylistic features, and expressive potential of the original metaphors. The application of translation techniques: adaptation, amplification, reduction, borrowing, calque, compensation, description, discursive creation, established equivalent, generalization, linguistic compression/amplification, literal translation, modulation, particularization, substitution, transposition, variation (Molina L. and Hurtado Albir A., 2002, pp. 509-511) allowed for a comprehensive evaluation of translation practices.

Prospects for further research may include a comparative analysis of metaphor translation across different literary genres or languages, as well as the investigation of the role of individual translator style in shaping metaphorical rendering.

The findings indicate that ontological metaphors constitute the most frequent type in the text (71.2%), followed by structural metaphors (22.1%), while orientational metaphors are the least common (6.7%). (Appendix A)

With regard to the distribution of translation strategies, modulation constitutes the predominant technique, accounting for 37.8%. It is followed by literal translation, which represents 20.5% of the analysed examples, and reduction covering 9%. At the same time generalization, established equivalent and amplification constitute 7.7% each. Less frequently employed strategies include transposition (5.8%) along with particularization and variation, representing the smallest proportion of the analysed material at 1.9% each. (Appendix B)

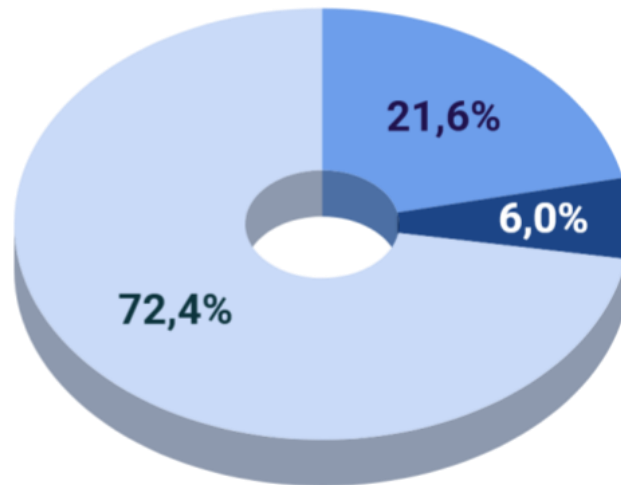
List of references

1. Alghbban, M., & Maalej, Z. (2023). Cultural Filtering of Metaphor Translating: A Cognitive Science Perspective. *AWEJ for Translation & Literary Studies*, 73.
https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=4386571
2. Ariansyah, A. (2024). *LITERAL JOURNAL*. Losses and Gains of Translation Quality, 16–20.
<https://repositori.unibos.ac.id/server/api/core/bitstreams/6bb4d559-ae61-41c2-aeb3-ee735eb16b83/content>
3. Baker, M. (2018). In other words (3rd ed.). Routledge. <https://dokumen.pub/in-other-words-a-coursebook-on-translation.html>
4. Cambridge Dictionary | English Dictionary, Translations & Thesaurus. (2026).
<https://dictionary.cambridge.org/>
5. Ciocoi, V. (2022). “Metaphor Translatability, Untranslatability and In-Betweens.” *Scientific Bulletin of the Politehnica University of Timișoara Transactions on Modern Languages*, 90–99.
<https://doi.org/10.59168/zlkh3983>
6. Claren, L. (2025). *The Silversmith* [Kindle edition]. LJ Claren.
7. Hanh, N. T. T. (2025). Ontological metaphors in English Business Economics Terminology and their equivalence in Vietnamese. *Cognitive Studies | Études Cognitives*, 25.
<https://doi.org/10.11649/cs.3383>
8. Jankowiak, K., & Lehka-Paul, O. (2021). Novel metaphor translation is modulated by translation direction. *Applied Psycholinguistics*, 43(1), 177–192.
<https://doi.org/10.1017/s0142716421000461>
9. Kövecses, Z. (2017). *Routledge Handbook of Metaphor*. Routledge.
https://www.researchgate.net/publication/311403391_Conceptual_metaphor_theory
10. Mokhtar, O., & Sayf, M. (2026). Metaphor, Translation and Human Rights: The Arab Charter as a case study. *International Journal for the Semiotics of Law*, 2.
<https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s11196-026-10437-6.pdf>
11. Molina, L., & Albir, A. H. (2004). Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach. *Meta Journal Des Traducteurs*, 47(4), 498–512.
<https://doi.org/10.7202/008033ar>
12. Nguyen Ngoc Vu. (2015). Structural, orientational, ontological conceptual metaphors and implications for language teaching. *HO CHI MINH CITY OPEN UNIVERSITY JOURNAL OF SCIENCE*, 49–51.
https://www.researchgate.net/publication/343988468_Structural_Orientational_Ontological_Conceptual_Metaphors_and_Implications_for_Language_Teaching
13. Prajoko, D. (2020). The Dominance of Established Equivalent in the Metaphor Translation (p. 1). <https://doi.org/10.4108/eai.8-9-2020.2301366>
14. Radetska, S., & Milova, O. (2025). Metaphor as a pragmatic tool for stylistic enhancement: Cognitive and Translation Studies Perspectives. *Studia Philologica*, 24, 244–253.
<https://doi.org/10.28925/2311-2425.2025.2417>
15. Sydorenko, Y. I. (2023). PECULIARITIES OF THE UKRAINIAN TRANSLATION OF METAPHORS IN THE FANTASY NOVEL GENRE. *Науковий Вісник ХДУ Серія Германістика Та Міжкультурна Комунікація*, 128.
<https://tsj.journal.kspu.edu/index.php/tsj/article/view/652>
16. Zhao, Y. (2024). A study of Disease Metaphors in Network Language. In *Advances in Social Science, Education and Humanities Research/Advances in social science, education and humanities research* (p. 337). https://doi.org/10.2991/978-2-38476-265-1_40
17. Морозова, М. (2025). РОЛЬ МЕТАФОР І МЕТОНІМІЙ В ОРГАНІЗАЦІЇ МИСЛЕННЯ І МОВИ В УКРАЇНСЬКОМУ ТА ЗАРУБІЖНОМУ ФІЛОЛОГІЧНОМУ ПОЛІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ. *Слобожанський Науковий Вісник. Серія: Філологія*, 60.
<https://journals.spu.sumy.ua/index.php/philology/article/view/596/562>

18. Ляшкова, І., & Голікова, О. (2016). МЕТАФОРА ЯК ЗАСІБ ВТІЛЕННЯ НАУКОВОГО ЗНАННЯ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ ТА ПРОБЛЕМА ЕКВІВАЛЕНТНОСТІ ПЕРЕКЛАДУ НА УКРАЇНСЬКУ. *Вісник НТУ «ХПІ»*. 2015. 68.
<https://repository.kpi.kharkov.ua/server/api/core/bitstreams/9f214432-3f25-413f-ab8c-582b7a7dc5cf/content>
19. Остапенко, С. (2016). ВІДТВОРЕННЯ ФІГУР СУБСТИТУЦІЇ у ПРОЦЕСІ ХУДОЖНЬОГО ПЕРЕКЛАДУ. *ЗАПИСКИ З РОМАНО-ГЕРМАНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ*, 53.
<https://elibrary.donnuet.edu.ua/id/eprint/50>
20. Скрильник, С. В. (2015). Метафоризація у перекладі художніх текстів. Науковий Вісник Міжнародного Гуманітарного Університету, 250. <https://vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v14/69.pdf>

Appendix A.

Types of metaphors

- structural
- orientational
- ontological

Appendix B.

Translation techniques: statistics

